

almanach

2015

Úvod

Toto je již 17. vydání Almanachu žakovských prací Základní školy Jungmannova 660 v Roudnici n. L.

**Na stránkách našich almanachů ukázat pokaždé chceme,
že napsat cokoliv na téma dané češtinářkou vždycky dokážeme.**

**A proto i letos jsme toto dílko svým humorem zaplnili,
mnohé své myšlenky, nápady či city na papír položili.**

**Posuďte nyní sami, zda úspěch můžeme slavit,
a snad budete se při čtení nového almanachu bavit.**

Letošní soubor jsme sestavili ze slohových prací žáků 1. a 2. stupně. Rovněž jsou zde prezentovány práce zaslané do několika literárních soutěží. Výtvarná složka obsahuje také díla žáků z různých tříd 2. stupně.

Autoři

1. PERLIČKY

Český jazyk

Mluvnice

- Přechýlená slova
Krejčí
„krejčice, krejčířka, krejčice“
- Odvozená slova
Mlékárna – slovo vzniklo ze základového slova lékárna
- Zkratky
UK – Ukrajinské království
- Věta dvojčlenná
Hovořili jsme o společném výletě. Změna na jednočlennou.
Co společný výlet?
Co ten výlet?

Literatura

- Starozákonní příběh - Kájin a Áber
Adam a Eva porodili dva syny.
Ježíš proměnil víno ve vodu (obráceně).
Jidáš za svou zradu dostal 30 zlatáků (30 stříbrných).
- Otázky
Co je romance?
- Povídka, kde je poetická báseň.
- Příběh o nějakém zamilovaném páru.
Co je balada ?
- Je tanec romantickéj, ale spíš veselej.
- Něco, co se možná stalo a možná ne.
Co je kronika?
- To je psaní, barevné obrázky na okna či zed'.
- Je scénický žánr.
Autor, který napsal baladu?
- Ivan Obracht (Olbracht)
Znaky pohádek:
- Má autora, nemá autora.
Čeština, angličtina.
Autor pohádky Lakomá Barka?
- Jan Ferich (Werich)
- Jan Werich *1905 +1918 (1981)
- Tento autor napsal i dílo Obsluhoval jsem anglickou královnu
(B. Hrabal – Obsluhoval jsem anglického krále)
- Jan Amos Komenský - zrušil rákosku
  - biskup protiprotestanské církve (Jednoty bratské)
  - 27.3. – Den učitelů – máme státní svátek
  - byl upálen (to byl Jan Hus)
- W. Shakespeare – napsal tragedii RAJ (Romeo a Julie)
HOMÉR (Hamlet)
- Molière – autor divadelních her např. Lakota, Zloděj, Podvodník, Hlupák
(Lakomec, Zdravý nemocný, Tartuffe)

Přírodopis

- Otázka: Co zkoumá geologie?
Odpověď: Zkoumá neživé nerosty.
- Otrava má být lehká, ale vydatná (strava).

Hudební výchova

- J. S. Bach - žil v Lipsku (Lipsku)
  - hrál na klavír (klavír)
  - Jeho skladby se pouštěly až po jeho smrti, protože předtím byly moc drahé (nedocenené).
- W. A. Mozart - díla
  - Kouzelná píšťalka (Kouzelná flétna)
  - Figarova svatba (Figarova svatba)
  - Jan Givaro (Don Giovanni)
  - Tichá noc (Malá noční hudba)
  - Mše zemřelých (Requiem)
- Dělení lidských hlasů podle výšky:
  - Ženské - soprán, mezzoprotán (mezzosoprán), alt
  - Mužské - tenor (tenor), baryton, bas (bas)

Matematika

- Nadpis sešitu - MATEMATIKA EŠ
- 2. ZEDEŠKA
- Otázka: Jednotky hmotnosti
Odpověď: gram, dekagram, kilogram, telegram
- Slovní úloha:
Alenka měla v každém ze čtyř penálů 700 pastelek. Dominik 3 500 pastelek. Kolik měli dohromady pastelek?
 $4 \times 700 + 3\ 500$ (Jak se tam vešly?)

Dějepis

- Synagoga – písmo Indů
- Obrázkové písmo bylo rozluštno, synagoga ne.

Ostatní

- Otázka: Co chcete zlepšit ve třídě?

Odpověď: Jekot se zlepšil, chceme míček.

2. ŠKOLA OČIMA FILMOVÉHO DIVÁKA

(Předmět - odpovídající film či seriál)

Matematika – 2012
Hudební výchova – Disco příběh
Zeměpis – Titanik
Pracovní výchova – Rady ptáka Loskutáka
Přírodopis – Frank z džungle
Přestávka – Terminátor
Výtvarná výchova – Projekt X

Český jazyk – Broučci
Matematika – Obecná škola
Přírodopis – Dva lidi v ZOO
Kuchyňky – Draci v hrnci
Přírodovědné praktiky – Šest medvědů s Cibulkou
Přestávka – Zdivočelá země
Angličtina – Terminátor
Hudebka – Zpívánky
Ruština – Hrátky s čertem

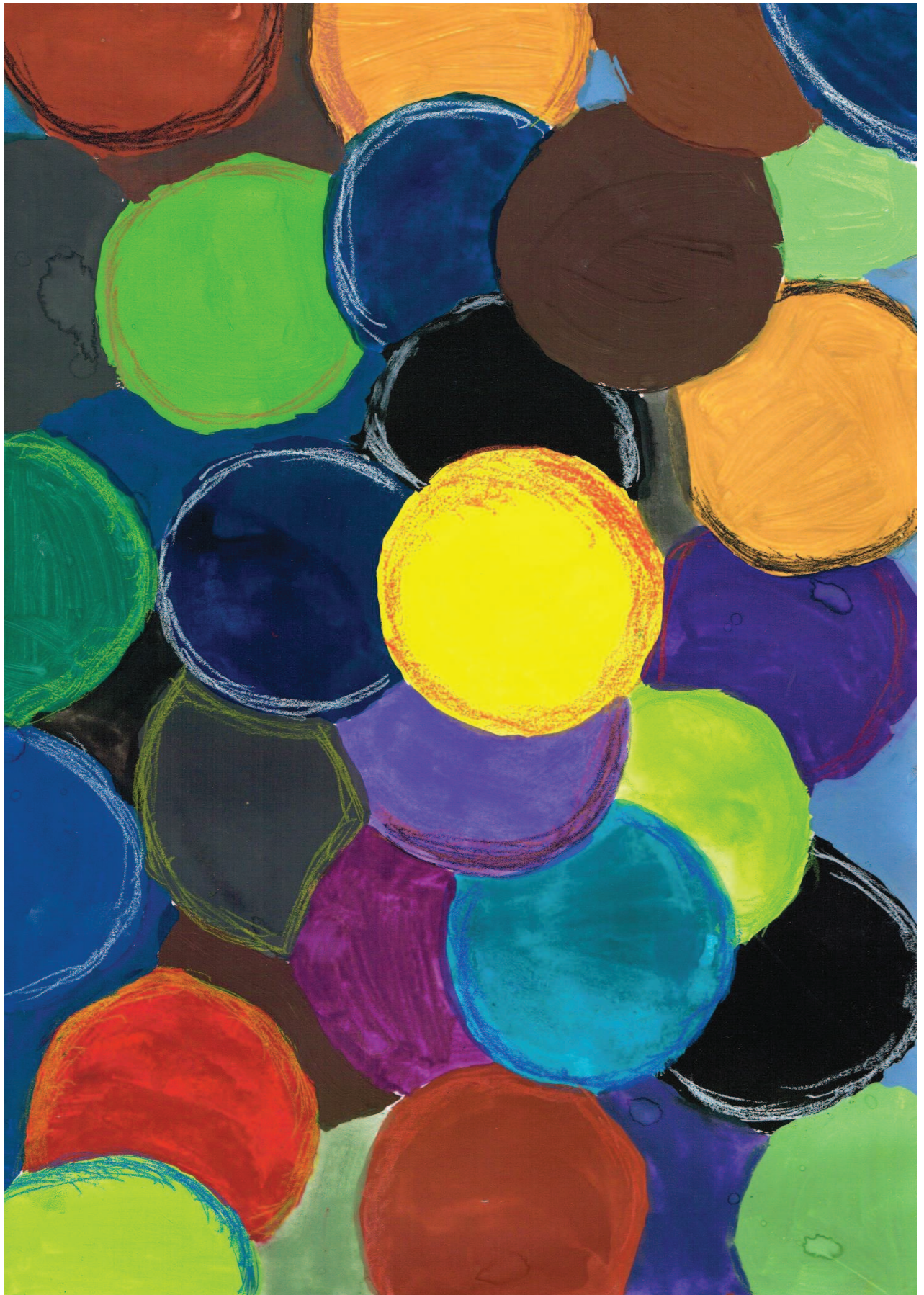
Matematika – Pán prstenů: Návrat krále
Čeština – Titanic
Dílny – Ano, šéfe!
Občanská výchova – Arabela
Zeměpis – Kdo přežije: Borneo
Jídelna – Rally smrti
Fyzika – Alenka v říši divů
Tělocvik – Panenka Chucky

Matematika – Terminátor
Angličtina – Pátek B
Fyzika – Titanic
Zeměpis – Texaský masakr motorovou pilou
Občanka – Babovřesky
Čeština – Živí mrtví
Tělocvik – Harry Potter
Pracovky – Na samotě u lesa
Přírodopis – Kniha džunglí
Dějepis – Maxipes Fík

Matematika – Lidice
Český jazyk – Broučci
Přírodopis – Pes baskervilský
Dějepis – Dokument o faraonech
Zeměpis – Čelisti
Kuchyňky – Ano, šéfe!
Ruský jazyk – Kolja
Tělesná výchova – Rychle a zběsile

Práce žáků třídy 7.A

Obr. 1

3. HRÁTKY SE SLOVY

(Práce žáků třídy 6. A)

Slova s počátečním písmenem S

Sova si s sebou smí sbalit slimáka, sysla, sýčka, svíčku. Sýček slepil svůj slamák sypanou směsí. Slon se slonicí smí sníst sypanou směs spolu se syslí samicí. Sova slyšela sysla se syslicí. Sova si svlékla svůj světlý svetr. Sabinka si snažila sundat svůj svetřík. Sofie sypala sypkou směs. Sypký sníh se sypal.

L. Burianová

Simona suší sýr se svou sovou. Sára stráví státní svátek se svým sladkým.

T. Honková

Strýc Simon se svým synovcem si suší syrečky. Sestra Sabina si sklízí sukně se svou sestrou Sandrou. Simona si syslí salám se system. Strýc si syslí sto sýrů se Sally. Sabina si svlékla svůj svetr. Sára si sundá starou sukni. Se sestrou si sundáme skotské sukně. Sabina spěchá se Símu.

G. Altmanová

Strašně starý smradlavý stromový sysel Simon se svojí surově silnou stromovou syslicí Sárrou si solili sametově sladounké salámové samčí Salko. Se slepýšem Salmou si sladounké salámové samčí Salko se strašně strašným samčím salámovým spěchem snědli.

K. Trojanová

Slova s počátečním písmenem Z

Zelená Zita zastavila zlehka. Zdeněk zasedl zrůžovělou zebra. Zlá zebra Zora zůstala zavřená za zapomínání.

N. Horká

Zamyšlená Zuzana zamykala zakletý zámek Zbořice, zbytek zamknul zámečník Zdeněk. Za zadním záchodem zapáchá zápach. Za zoo zůstala zebra.

K. Tošnerová

Zuzana zabila zubatou zebra. Zdena zaspala zimu. Zdeněk zakoupil zbraně ze Zlína.

T. Honková

Zbyněk zastřelil zajíce. Zoufalá zahradnice zakopala zlato. Zubatá zebra zradila Zlatku.

S. Fialová

4. BÁSNĚ

Rok

Sníh se ztrácí, ledy tají,
jaro vstává v celém kraji.
Slunce hřeje, zemi hladí,
tóny písni ptáčci ladí.

Sluníčko je pánem **léta**,
všechno zraje, krásou vzkvétá.
Hvězd je plné nebe noční,
období to krásné roční.

Nastal **podzim**, vítr fouká,
nažloutlou má barvu louka,
Listí pestrou barvou hýjí,
vlaštovičky na jih míří.

Hlásí se k nám paní **zima**,
potrápí nás kašel, rýma,
sněhová nás studí vločka,
rozzáří všem dětem očka.

T. Hubáčková, 6.C

Rok

Rok má čtyři období,
to přece i dítě ví.
Jaro první ze čtyř je,
každý si v něm libuje.

Léto parné dny zas mívá,
při večerech každý na hvězdy se dívá,
všude rostou chutné třešně,
mami, dej mi ještě!

Podzimní čas deštivý je,
nikdo už venku neposkakuje,
tatínek listí shrabuje
a maminka čaj louhuje.

Zima, to je sněhu čas,
všichni se těší na jaro zas.
V zimě sněží hodně moc,
sněhuláků ve městě je dost.

B. Motyčková, 6.C

5. SLOVA VE VŠECH PÁDECH V ŘEČI VÁZANÉ

Jahoda

Jahoda se skutálela celá červená,
a hned uviděla, že jiná je barevná.
Z jahody barvená vykukla housenka,
která byla velká modelka.
Jahodě teď zčervenal celý svět,
ale vzápětí **jahodu** čekal let.
Do těsta se dostala hned.
Jahodo, jsi tak dobrá!
Pořád **o jahodě** sním,
a dokonce i když spím.
Ať je podzim nebo zima,
s jahodou je všechno prima.

K. Nováková, 5.B

Had

V domě nám bydlí velký **had**
a ten nás sní, když má hlad.
Hrajeme karty v žaludku **hada**,
aby tam nebyla taková nuda.
Nevyčítáme to **hadovi**,
vždyť je chudák hladový.
Pořád vídáme **hada**,
jak se s někým hádá.
Říkáme mu: „Nech je, **hade**,
vždyť jsi ještě hloupé mládě!“
Všude vyprávíme **o hadovi**,
jak pečící myje nádoby.
Ať je červen nebo leden,
zábava je vždycky **s hadem**.

J. Ježková, 5.B

Beruška

Přiletěla k nám **beruška**
a ta se jmenovala Maruška.
Bez té naší **berušky**
by nám na růžích přežívaly svilušky.
A té naší **berušce** Marušce
je taky dobře na hrušce.
Představte si, že já jednu **berušku**
měla dokonce i na lůžku.
Ó, **beruško**, Maruško,
proč jsi mi vlezla na lůžko?
O berušce se mi i zdá,
protože je roztomilá.
A s tou naší **beruškou**,
shledám se příští rok za hruškou.

K. Lukašovská, 5.B

Opice

V zoo žije **opice**
je veselá velice.
Kdyby byla zoo **bez opice**,
nebyla by taškařice.
Každý chodí **k opici**,
co má žlutou čepici.
Pro **opici** ovoce
chutnalo jí nejvíce.
Opice, opice!
Jsi tlustá velice!
Zdál se mi sen **o opici**,
co stála na lavici.
S opicí je opičák
a ten nemá lidi rád.

A. Petrželková, 5.B

6. SKŘÍTKOVÉ (Práce žáků třídy 7. C)

Taháček

Ahoj, já jsem Taháček a vždycky pomáhám dětem, když píšou test a neučili se na něj. Dám jim do penálu tahák nebo jim tiše napovídám při zkoušení. Všichni mě proto mají rádi, teda až na učitelky, které by mě nejradši ukřižovaly.

Vždycky se schovám za tabulí, anebo jim přilepím tahák třeba na pití nebo rovnou na lavici. Mám radost, když mají všichni za jedna.

Ale nejsem zase tak chytrý, abych jim pomohl se vším, třeba v matematice mají stejně všichni čtyřky, protože kdo to má jako chápat?! No a už bych asi měl jít, fyzika volá.

B. Cihlová

Houbíčkáček

Ahoj, já jsem houbíčkáček a bydlím v houbě, která je položená na kovové podložce přidělané na zdi a nejlépe vidím na Matyáše. Někdy mě ale žáci položí na tabuli, a to vidím úplně na celou třídu. Žáci mě nejvíc používají při matematice, mažou se mnou jejich nepovedené příklady. Někdy se musím smát, jak neumějí násobilku. Jsem často špinavý a mokrý. Paní učitelka mě vždycky vezme tak drsně, až mě z toho bolí záda. A žáci mi trhají domeček. Proto jim někdy schválně spadnu na zem, aby se ohnuli.

Z. Šimková

Závistník

Ahoj. Já jsem skřítek Závistník. Jsem schovaný u vás ve třídě za tabulí. Jakmile někdo z vás dostane jedničku nebo nějakou pochvalu, nafouknu se jako bublina a jsem závistí bez sebe. Proto mi kamarádi skřítki začali říkat Závistník. Někdy, když máte hodně dobrých známek, nemůžu to vydržet a jdu chvílku na čerstvý vzduch. Můj život není moc lehký. Píšete-li testy, snažím se vás rušit, aby se vám test nepovedl a dostali jste špatnou známku. Když jsou Vánoce, tak všem dětem závidím, že mají hodně dárků, že je všechny ani samy nespočítají a já jich mám jen málo. To není fér! No, a to je můj život. Jsem Závistník, který všem závidí.

K. Lafantová

Chechtálek

Ahoj, jmenuji se Chechtálek a pořád všechny rozesmívám nebo je lochtám, aby se smáli, a proto je ve třídě takový rámus. Schovávám se za tabulí, a když je chci rozesmát, tak jenom vykuknu a udělám na ně srandovní obličej a oni se hned začnou smát. A když ne, tak musím někoho zlochtat, aby se začal smát, a pak se k němu přidají i ostatní. Někdy se k nim přidá i paní učitelka, ale to se moc často nestává. Ta se je vždy snaží uklidnit. Ale moc dlouho jim to nevydrží, protože je zase rozesměju. A takhle to dělám každý den.

K. Miňovská

Nástěnkář

Takže všichni ahoj, jsem skřítek Nástěnkář. Narodil jsem se 1.9. 2014 v krabičce na tempery. Mojí povinností je držet či přidržovat věci na nástěnky a všude okolo po škole. Jsem takový guru třídy. Beze mne by to tu vypadalo jako ve „špitále“: bílo, bílo, bílo. Mám i své pomocníky špendlík a izolepku. Pobývám ve skřínce na kufříky a sem tam si půjčím barvy a nějaký ten obrázek přemaluji. Nejvíce mi vadí žáci, kteří se domnívají, že dostanou 5 a nakonec mají 1*. To bude vše, protože nástěnka ve 2. patře volá!

A. Zázvorková

Nenažrálek

Ahoj, já jsem Nenažrálek a bydlím v tvém penále. Máš tam velice dobré tužky a víš, proč je máš čím dál tím menší? Okusuji ti je, jsou velice dobré, ale nezlobíš se na mě, že ne! Jsem trochu, no docela dost tlustý, ale jsem hrozně hodný. Když dostanou blbou známku, tak se naštvu, až jim sním všechny domácí úkoly a testy, jsou moc dobré, mňam. Mám hodně roztomilý čepeček s oranžovou bambulkou. S ní si děti vždy hrají a to mě baví. Moc nezlobím, ale když mě naštvou, že nic nechápou, tak jim musím hned poradit, aby to vše věděly a mě to štve kvůli tomu, že se musím namáhat a přemýšlet. Tak to jsem já.
Ahoj

J. Kalousová

Vřískal

Jsem skřítek Vřískal. Držím se v těsné blízkosti Zuzany, Áni, Terezy a Nikolý. Nemám rád hodné skřítky. Mým přítelem, když se to tak vezme, je skřítek Ukecálek. Jsme oba zlí, prolhaní a ..... no nevím, jací jsme dál. Živím se vřískotem a nevím, jak to dělám, ale když je ticho jako v hrobě, tak dokážu to, že se někdo začne nahlas hádat nebo smát. Pomáhám Ukecálkovi a on na oplátku pomáhá mně. Zatím, Vřískal.

T. B. Lebrová

Ukecánek

Ahoj, já jsem Ukecánek. Nejsem hodný skřítek. Když je ve třídě ticho, vůbec se mi to nelíbí. Zaběhnu pod nějakou lavici a něco vykřiknu, začnu se znenadání chechtat nebo si začnu povídat sám pro sebe. Učitelka toho žáka, pod kterým jsem, napomene (i když říká, že to nebyl). A když nepřestanu, tak mu dá poznámku a to je hned veselo. Nebo vykřiknu do hodiny něco vtipného a celá třída se z toho může zbláznit. Také napovídám při testech nebo při zkoušení. To se zase může zbláznit učitelka. O přestávky spím nebo odpočívám, protože to je hluku vždycky dost.

M. Hájková

7. POPIS ROSTLINY

Brambora

Ahoj, jsem brambora. Možná mě znáte pod jmény jako zemáky, kobzole nebo krumple. Málo kdo ví, že pocházím z orchidejí, ale já jsem pravý klenot. Najdete mě skoro na každé zahradě. Vypadám jako keřík s bílými květy, ale v podzemí mám hlízy. Kvůli nim mě lidé pěstují. Přivezli mě z Jižní Ameriky, kde jsem byla potravou ptáků. Přivezli mě Španělé do Španělska v 16. století. Do Česka jsem se dostala z Braniborska v 18. století, odkud jsem pak dostala jméno.

Vaše dobrá brambora.

L. Lumbach, 6.B

Pampeliška

Někteří lidé mi říkají smetánka (lékařská). Mám žlutý květ, a když odkvete, je bílý a kulatý. Jsou to vlastně semínka, které pak odfoukne vítr. Někdo si myslí, že jsem jenom plevel, ale jsem i léčivá rostlina. Moje listy se využívají k výrobě špenátu a čaje, z mého květu se vyrábí med. Děti ze mne třeba pletou věnečky a jsem velkou pochoutkou pro králíčky. Na jaře, když nás rozkvetou stovky, kouká se na nás moc hezky. Když malíř vidí naše krásné žluté pole, chce se mu hned malovat. Kdo jsem?

L. Schořová, 6.B

Tulipán

Jsem květina tulipán. Jsem zahradní květina. V přírodě klíčím na jaře. Zdobím zahrádky svými různými zářivými barvami. Můžu být jasně žlutý jako slunce, červený jako krev, růžový jako tváře, bílý jako sníh, černý jako noc, modrý jako nebe. V teple se mé stonky vytahují k nebi a mé květy se rozvíjí jako dlouhá sukně na bál. Myslím, že jsem oblíbenou květinou, protože mě začali pěstovat i v zimě. Muži mě kupují jako dárek, ženy si mnou zdobí své domy. Svou vůní provoním nejednu kuchyni. Rostu z cibulky. Zem je má matka, voda krví, slunce mou energií. Listy mám krásně zelené.

J. Bauer, 6.B

Růže

Rostu v domácí zahrádce, ale najdete mě i v parku, veřejné zeleni a v květináčích za oknem. Jsem keřovitá, okrasná rostlina s ostrými trny na větvičkách a krásnými barevnými květy. Jsem červená, ale mohu být bílá, žlutá, růžová, oranžová, modrá i fialová, jednobarevná i žíhaná. Mám malé nároky na ošetřování, žiju dlouho a hodně vydržím. Krásně voním a jediná Šipková Růženka mě nikdy neměla poznat. Přesto člověka provázím celý život. Vítám narození nového občánka, v kytici mě přinášejí ke každému jubileu nebo pracovnímu úspěchu, nechybím ve svatebních kyticích, při významných rodinných událostech, ale také doprovázím zesnulého na poslední cestě. Můžete mě darovat vždy, všude a každému s jistotou, že mě rád přijme. V plné míře platí přísloví „Chceš-li udělat radost, daruj mě.“

Svou krásou a dalšími vlastnostmi jsem upoutala pozornost umělců. Objevuji se v písních i básních, u malířů na obrazech, na poštovních známkách, v keramice, sklářství, textilu, výšivkách a krojích, ornamentech atd.

Jsem symbolem krásy, lásky a přátelství mezi lidmi.

Š. Mihuková, 6.B

Buk

Jsem strom vysoký až 40 metrů. Moje koruna je mohutná, vejčitého tvaru. Kmen mi pokrývá bílošedá kůra, která má barvu jako myší kožíšek. Jsem strom listnatý, se špičatými listy jako pilka. Kvetu v dubnu a květnu. Moje plody se jmenují bukvice a vypadají jako malí ježci. Rostu ve společenstvech zvaných bučina. Jsem štíhlý jako topol. Hádejte, kdo jsem?

Pokud jste uhádli, víte, že jsem buk. Kluk Buk jméno mé, jeden z mnoha buků na zemi. Všichni žijeme ve velkém parku. Bohužel si mě nikdo nevšímá. Lidé jen projdou okolo a sem tam, když s sebou mají psa, tak se na mě ten pes vyčůrá. Jednou jsem si myslel, že si mě někdo fotí, jenže si fotili veverku, co na mně hopsala. Ano, také si do mě veverky schovávají oříšky na zimu, ale pak na ně stejně zapomenou. Oproti mně si toho buku vedle alespoň někdy všimnou. Ten důvod, proč si ho všímají, je ten, že je to památný strom. Ach jo, nikdo si mě nevšímá!

„Ale ne, co to?“ řekl jsem si, když ke mně přišli dva pánové a do jedné z mých větví začali vrtat dvě díry. Potom jimi protáhli řetěz, na jehož konci byla dřevěná deska. Když odešli, zjistil jsem, že to je houpačka.

Druhý den, když jsem se probudil, lidé kolem mě opět pouze procházeli, ale když přišly děti, začaly se na mně houpat, lézt a skotačit. Po pár dnech ke mně postavili lavičku a stánek se zmrzlinou. A tak si mě konečně začali lidé všímat!

V. Vitek, 6.D

8. POPIS OBRAZU

Tři králové

Malba Josefa Lady zobrazuje krásnou zasněženou vesničku a v ní malé chlapce na tříkrálové koledě.

V dáli na kopci se tyčí kostel s čepicemi bílého sněhu na střeše. Nad ním září krásná zimní obloha. Pod kostelíkem jsou vysázeny opadané stromy, bez jediného lístečku.

Pod střechami, zavátými sněhem bílým jako labutí peří, stojí dřevěné chaloupky, z nichž vyzařuje světlo a teplo dobrého obydlí. Sněhem vedle chaloupek vede vyšlapaná cestička. Po ní jdou chlapci, zpívající si koledu *My tři králové jdeme k vám*. V čele hrdě kráčí Kašpar, nesoucí kometu zlatou jako zářící slunce na obloze. Uprostřed pochoduje Melichar a jako poslední Baltazar, s tváří černou jako uhlí. Všichni tři jsou oděni v pláštích s kožichem, na hlavě jim svítí žlutá koruna a v ruce nesou pytle plné dobrot a sladkostí, které si koledníci poctivě vykoledovali.

Malba mi připomíná vánoční čas a zvyky s ním spojené, na které se celý rok těším.

V. Louthanová, 7.B

Borůvky

Rozhodla jsem se popisovat obrázek od Josefa Lady, protože se mi velmi líbil. Tento příběh se odehrává v tajemné lesní krajině.

Byl krásný jarní den, slunce jasně svítilo na modré obloze. Liška Bystrouška si hlasitě prozpěvovala. Celý týden se totiž těšila, až se vydá na borůvky. Doma v doupěti našla nějaké oblečení. Hodila na sebe modrou košili a žluté kalhoty. Na nohy si obula hnědé boty. Nesmím zapomenout na kabelu, klobouk a hůl. Teď už vypadala skoro jako člověk a mohla se vydat do lesa. Prošla lesem černým jako noc. Každý by se bál, ale ona si jen prozpěvovala. Pomalu se blížila k pěšince, která se vinula už o něco řídkým lesem. Na nos jí dopadaly paprsky slunce. Cítila tu krásnou vůni lesa. To jí vykouzlilo ten jasný úsměv na tváři. Kdyby ale věděla, co se stane, určitě by se tak nesmála.

Když se podívala za poslední keř, viděla něco strašného, co nikdy vidět nechtěla. Doufala, že je to jen sen. Bohužel nebyl. Na jejím pařezu někdo seděl. Měl na sobě myslivecký klobouk s bažantími brky, zelené sako a hnědou bundu. K tomu si vzal hnědé kalhoty, aby mu barvy dokonale ladily. Na nohy si obul hnědé boty. Bystrouška bedlivě přemýšlela, kdo by to mohl být. Napadl ji jedině myslivec Franta z nedaleké vesnice.

Pořádně se rozzuřila! „Co dělá na mém pařezu!“ vykřikla. Zvědavá veverka vylezla ze svého lesního úkrytu. Hlasitě zavolala ušatého zajíce, ať se jde také podívat, co se děje. Liška hulákala na myslivce přes celý les a hnala ho odtud pryč. I když byl myslivec přejedený, rychle jí utekl. Liška se náhle zastavila a jen hleděla na ten zelený flek, který rychle mizel v lese. Myslela, že raději uteče domů se slzami v očích. Pak si ale vzpomněla na borůvky, usmála se, otočila a začala konečně sbírat ten vytoužený sladoučký poklad.

Obrázek na mě působí vesele a vtipně. Připomíná mi mé krásné dětství.

A. Kročáková, 7.B

Hajného sen

Hlavním hrdinou této Ladovy kresby je spící hajný. V klidu dřímá opřený o strom a sní si svůj sen. Zato v jeho okolí je život.

Kutil bažant mu prohledává kapsu. Není na něm poznat, že by byl ze svého objevu nějak zklamaný. Opřený ptáček mu zvědavě prozkoumává hlavu. Veverka či perka hajného škádlí trojlístkem po jeho lesklé pleši. Všem zákeřnostem nevěřicně přehlíží datel a snaží se hajného vzbudit. Avšak bez úspěchu.

Ovšem ani v popředí není chvílka klidu. Vpravo si starý jezevec dává do nosu jakýmsi oranžovým nápojem. Kousek před ním sedí opřené o strom mohutné divoké prase, napodobující činnost hajného. Určitě má z toho strašnou legraci. Vedle jezevce a zároveň před prasetem sedí zajíc s puškou v tlapkách, kolem něj splašeně pobíhá jezek, toužící po klidu. Stejně tak je na tom i vykulený bažant. Naproti nim se s pýchou usmívá další zajíc, ukradl totiž hajnému botu. Za ním si třetí zajíc zkouší hajného klobouk. Před zajícem vidíme vránu s černozeleým peřím, jak něco krákorá na lišku, která ji ignoruje, jelikož je zaneprázdněna prozkoumáváním hajného brašny. Zatím našla pouze několik špekáčků. Všude kolem nezbedné zvěře leží jehličí, listí a rostou houby. Sem tam se zelená i nějaký listnatý stromeček.

V zadní části je vidět jelen, pyšníci se ohromným paroží, které právě využívá k nahánění zbloudilého psa, kterému se jeho výlet pěkně vymstil. Opodál na stromě na vše moudře dohlíží velká a mohutná sova. Nyní zaostřila zrak na vránu, poletující s úlovkem, zřejmě se zlatými hodinkami. Nejdál ode všech se krčí zoufalá srnka a za ní pokračuje už jen hustý les.

Je to obrázek s úžasně zkombinovanými barvami, jsou správně vyvážené a žádné není příliš.

E. Nováková, 7.B

Večerka

Na obrázku můžeme vidět podzimní půlnoc s oblohou tmavou jako nejčernější uhel a spící vesnici s rybníkem uprostřed návsi a malebným kostelíkem v pozadí. Tento obrázek nakreslil národní umělec Josef Lada. Vybrala jsem si ho, protože vypadá tajemně a kouzelně.

Obraz zachycuje ponocného Janka, který na návsi vytrubuje večerku. Celá vesnice už spí, jen pár hostů ještě vysedává v místním hostinci. Když Janek odtroubí půlnoc, vypraví se domů do chalupy za kostelem. K jeho domu vede jedna jediná cesta, která prochází přes celou vesnici. Musí projít okolo nejhonosnějšího domu. Dům rychtáře je příkladem typického jihočeského venkovského baroka. Cesta pokračuje kolem mlynářova domu s polorozpadlou střechou. Pak ho čeká ještě dlouhá štreka k malému kostelíčku, která vede alejí, lemovanou opadanými královskými lípami. Po chvílce chůze už konečně stojí před svým maličkým domečkem se slaměnou střechou, ve kterém na něj čeká pět hladových krků. „Už je pozdě,“ říká Janek, když na obloze uvidí vycházet Polárku, hvězdu zářivou jako nejjasnější slunce.

Obrázek na mě působí chladně, místy až tajemně, ale především pohádkově, protože tak krásnou vesničku už nikde nevidím.

A. Lysáčková, 7.B

Obr. 3

Obr. 4

9 . CHARAKTERISTIKA

Člověk, kterého mám rád

Dnes jsme dostali za úkol popsat člověka, kterého mám ráda a já se rozhodla pro moji sestru Áju. Proč? Protože i když jsou někdy chvíle, kdy bych ji nejraději přetáhla pánvičkou, stále je to nejlepší „ségra“ na světě.

Áje je 16 let, avšak nikdo by jí to díky její drobné a kolem 160 centimetrové výšce neřekl. Má hubený obličej, kolem kterého splývají, teď už obarvené do tmavě hnědé barvy, středně dlouhé rovné vlasy. O něco světlejší odstín vlastní její obočí, pod kterým na vás budou vykukovat veselá pomněnková očka. Uprostřed obličeje spatříte drobný nosík, který bych nepopsala jinak než (a teď se omlouvám Anetě od nás ze třídy za použití jejího výrazu) „jako klouzačka“. Pod ním se nacházejí drobná růžová ústa, která je těžké spatřit jinak než v úsměvu a zavřená, protože Ája nikdy nepřestane mluvit, a to ani ve spaní.

Už abych přešla k vnitřní charakteristice. Řekla bych, že Ája je sportovně založená, obzvlášť miluje fotbal, i když to zvládá pouze teoreticky (nikdy se však před ní o tomto sportu nebavte, nebo vás čeká několikahodinová přednáška o určitém klubu nebo jak probíhala Liga mistrů-vlastní zkušenost!). Také bych řekla, že je i dost pilná a když se do něčeho pustí (i když vše nechává na poslední chvíli), tak to dodělá a dodrží i slíbené sliby. Je i čistotná a nejspíš miluje uklízení, na můj způsob docela až moc. Celkově však v tomhle ohledu nemohu soudit, přestože sama jsem „nehorázný“ bordelář. Přestože ode mě dennodenně slyší, ať už zavru pusu a že je chytrá jako rádio, musím uznat, že přece jen je přátelská, chytrá a šikovná. Přestože si z ní neustále dělám legraci. Musím také přiznat, že neznám lepší „ségru“ a člověka.

Jak už jsem zmínila na začátku, Ája je a zřejmě bude nejlepší sourozenec, kterého jsem si mohla přát. Doufám, že si tohle nikdy nepřečte, protože jinak bych tuto připomínku musela poslouchat nejspíš do konce života.

A. Derynková, 8.B

Hanka

K popisu literární postavy jsem si vybrala Hanu Vronovou (Xarovou). Pochází z knížky ze série Sedmý smysl, kterou napsala Ilka Pacovská.

Nádhernými obrázky knihu ilustroval Jan Patrik Krásný.

V prvním díle Hanka dosahuje jedenácti let. Výška je přirozená jejímu mladému věku. Ke štíhlé postavě se hodí dlouhé hnědé vlasy, které splývají na ramena. Nejčastěji nosí modré džíny s narůžovělým tričkem. Po příjezdu tajemného Vrona se její život změní. Dívka v něm pomalu, ale jistě, začíná nacházet důvěru. Se svými dvěma přáteli chodí do kouzelnické školy.

Zbrklá Hana začíná pocítovat nový životní styl. Škola jí sice nebaví, ale ráda se přiučí novým kouzlům. Létá na supervolném prkně, učí se dragonštinu a sirénštinu. Milá, i když trochu podezřivá dívka, se kamarádí s novými spolužáky, se kterými prožívá různá dobrodružství. S dračím bratrem Plamem přelétává louky, jezera a lesy. Tím dokazuje, že je nebojácná a vše zkouší. U jednorožčí rodiny pomáhá se sběrem vzácných kamenů a učí se moudrosti přírody. Problém je v tom, že jde do všeho po hlavě. Když však do něčeho spadne, její bratři jí ve všem pomohou. I když je nerozvážná, dokáže si poradit. Říká si sestra draka a dcera jednorožců.

Tuto knížku jsem si půjčila od kamarádky. Ta mi sdělila, že jsme si s Hankou hodně podobné. Kdyby byla skutečná, normální holka bez magie, určitě bych se s ní chtěla setkat. Myslím, že bychom byly dobré kamarádky.

K. Tylová, 8.C

10. LÍČENÍ

Jaro - moje oblíbené roční období

Po skončení ošklivé a kruté zimy přichází krásné jaro. Mnoho lidí to vnímá jako probouzející se přírodu, do které začínají vcházet sluneční paprsky. Nehřejí, ale každému vykouzlí úsměv na tváři. Po nějakém čase se všechny květiny obalují kvítky a vzduchem se line krásná vůně.

Lidé na venkově začínají obdělávat svá pole, sejí různá semena. I dobytek se plouží po pastvinách. Na loukách a v lesích se rodí nová mláďata, která si užívají příchod jara.

Právě díky němu se rodí všechno ovoce. Pro všechny rostliny a živočichy má velký význam. Všechen hmyz pracuje. Dočkáme se i jarní rovnodennosti. Dny se prodlužují a noci zkracují. Přes den cítíme krásný teplý vzduch. S jarem přichází také dlouholetá tradice Velikonoc. Kluci pletou pomlázky a děvčata zdobí kraslice.

I přes to všechno krásné se na jaře může objevit i chladný vánek nebo několik kapek deště. Ale i tak je jaro jedno z nejkrásnějších období v roce.

P. Zemancová, 9.B

Místo, které mám rád

Nyní se spolu podíváme na mé oblíbené místo.

Nacházíme se u břehu řeky Labe, kde rád chytám ryby. Nad hladinou občas vyskočí rybka a jako by na mě volala: „Chyt' si mě.“ Hladina je jako zrcadlo. Jezdí po ní nákladní lodě, které funí pod tíhou nákladu. Stojíme na krásné zelené trávě, jen u vody se kolébají stébla rákosí. Nebe je krásně modré a po něm jako by skákali beránci. Hned jak vyjde slunce, usměje se a začne pálit, jako kdybychom byli někde u moře na pláži. V podvodním světě je také mnoho života, od mladých kapříků po staré sumce, kteří mají vousy jako tkaničky. Z břehu vyrůstají vysoké topoly, které se nahýbají nad vodu, jako by do ní měly každou chvíli spadnout.

Můj nejlepší zážitek tady z toho místa je asi to, jak jsem zdolával svůj osobní rekord kapra. Byl klid a najednou vidím, jak se maličko klepala špička mého prutu. Zasekl jsem a slyšel, jak pouze šumí vzduch. A bitva začala. Musel jsem na loďku a slyšel kvílení mého vlasce pod tíhou kapra bojujícího jako býk s toreadorem ve smrtelně nebezpečném ringu. Špička karbonového prutu už také vzdychala, ale svou životní zkoušku přežila. Dobojovali jsme, zvažili ho, změřili, vyfotili se a šel jsem ho pustit. Na rozloučenou mi ještě zamával ploutvičkou a odplul zpět do tajemných hlubin.

Bohužel tuto nádheru budu muset opustit a vrátit se zpět do školy.

M. Modrák, 9.B

Mé oblíbené místo

Co může být lepší než mít svoje oblíbené místo, na které nikdo nechodí a je tam božský klid? Nic!

Je to krásná louka, na kterou chodím odpočívát, když mám zaplácanou hlavu nepotřebnými věcmi.

Na louce rostou žluto – červené květiny, které si jen tak vyrůstají u hustého zeleného porostu, jako by někoho pozorovaly. Lehám si, ponořím se do říše představ v mojí hlavě a začínám se čistit.

Přemýšlím o různých věcech, které mě buď mrazí, nebo zahřívají. Vzbudím se a kochám se podivnými stromy a vlastně i celou krajinou, která mě obklopuje. Slyším zvuky, které vydávají broučci, zní to lépe, než ten nejlepší sbor doprovázený Smetanovou hudbou. Cítím, jak mi mušky přistávají na kůži a lechtají mě droboulinkýma nožičkami.

Rozhlédnu se kolem, všude tolik květin a zeleně. Chvilí si myslím, že koukám na zářící duhu plnou všech barev. Pootočím hlavu doleva a vidím ten nejlepší výhled, který směřuje na naši vesnici. Jsem unavený, a tak zase zalehnu a přikryji se zelenou trávou. Je to pohodlnější než postel, ve které spím. Odtud vede přímá cesta domů.

Právě jsem vám vyprávěl, co dělám, když se buď nudím, nebo se potřebuju odreagovat. Je to opravdu nádherné místo na odpočinek. Jsem velice rád, že se mi ulevilo a pozvalo mě do své říše.

D. Jehl, 9.B

Léto

Léto. Je to jedno z nejhezčích a nejkrásnějších ročních období. Je bájně, plné života od začátku až do konce.

Na začátku června je nepředvídatelné jako počasí na moři. Očekáváte slunečno, ale namísto toho připlují obláčky, jako lodičky po řece a začne pršet, jako když leje z konve. Sice pomalu, ale jistě se začíná oteplovat a vegetace se zelená tou nejjasnější zelenou, kterou mimo přírodu nenajdete. I zvířata už cítí, že nastává léto. Konec června je snad nejhorší, ale zároveň neočekávanější část léta. Blíží se konec školního roku a mnozí si teprve teď uvědomují, že mají špatné známky a chtějí si to napravit.

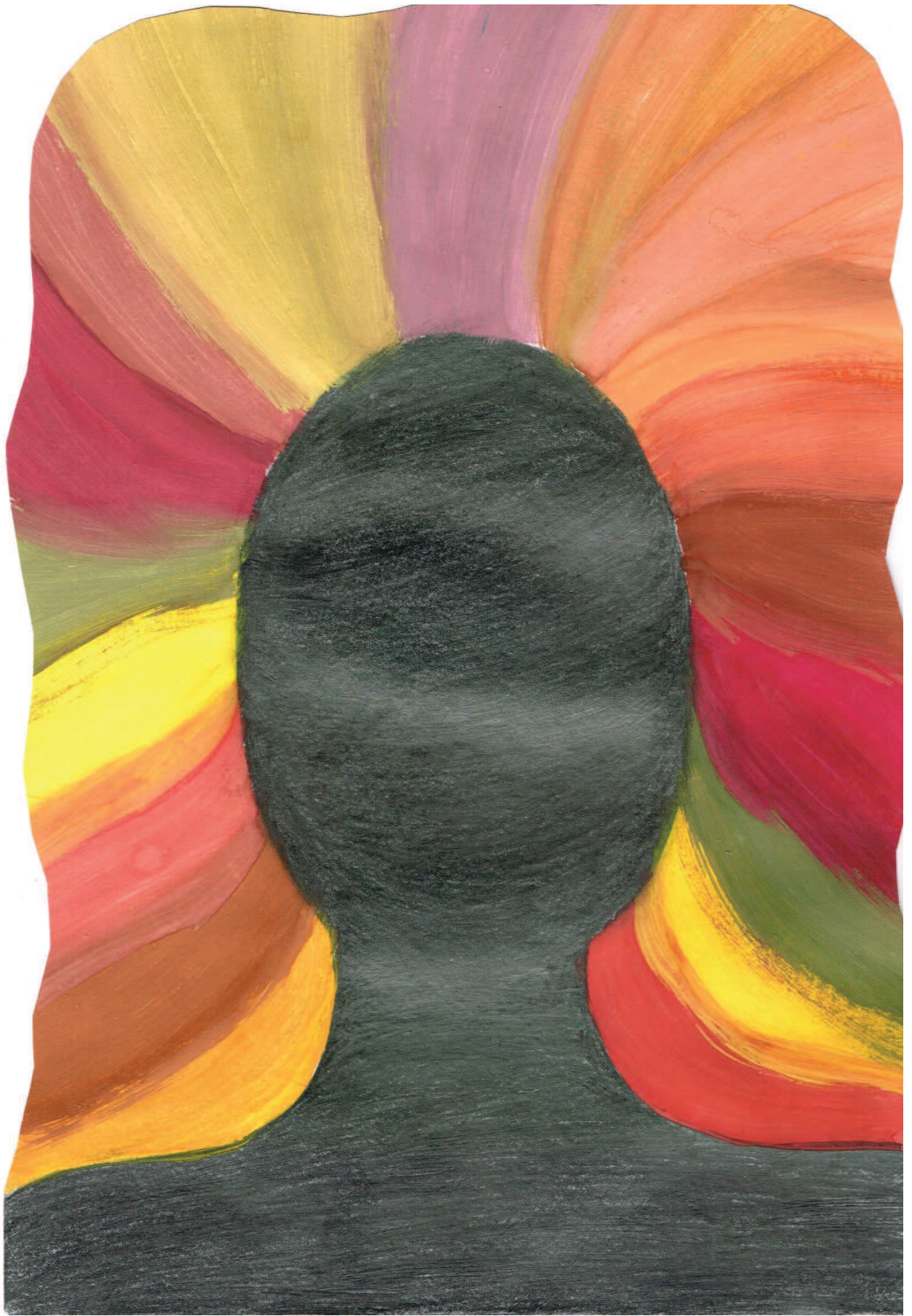
A je tu začátek prázdnin. Je to snad jediný okamžik v roce, kdy si v jednu chvíli oddychne tolik dětí najednou. Všechno se začíná rychle dávat do pohybu jako parní lokomotiva. V tento měsíc je příroda nejbujnější z celého roku. Každý si vyjede na dovolenou a celé se to všechno promění v jedno velké mraveniště. Ze silnic se stanou cestičky a z turistických a rekreačních destinací se stanou mraveniště, do kterých budou mravenci putovat po cestičkách z celého světa. V této fázi léta musí příroda unést všechn nápor lidí a odpadků. Ke konci července je vše klidnější, většina lidí je už „zalezlá“ doma, stejně jako mravenci v zimě.

A přichází poslední fáze léta: Srpen. Je půlka prázdnin a všichni, i příroda, se začínají připravovat na podzim. Stromy zanedlouho budou shazovat své barevné listy. Rostliny už nekvetou tak jasně. Je to nejklidnější část léta. Žáci se pomalu chystají do školy a všem vězí v hlavě, že to, co zažili, si zopakují až za necelý dlouhý rok.

Léto mě naplní smyslem žití a příroda v tomto období mě uchvacuje.

D. Mann, 9.B

Obr. 5

Cesta lesem

Rád se procházím v lese u nás za vesnicí. Už když k němu přicházím, cítím jeho vůni. Je to vůně dřeva, mechu a lesního ovoce. Jako by na mě les promlouval a zval mě dál. Když do něj vejdu, vše se kolem mě změní. Ptáci zpívají a jejich koncert mě doprovází celou cestu. Čím hlouběji do lesa vcházím, tím více šumí větve a vše působí tajemněji. Slunce někdy vytváří zvláštní efekty připomínající souboj světla a stínů. Jeho paprsky míří na keřiky borůvek, ostružin, malin a dobarvují kouzlo lesa. Toto místo mě v každém ročním období láká něčím jiným. Na jaře svou svěží zelenou barvou i koberci sněženek a fialek. V létě po bouřce vůni mlhy nebo zvedající se párou. Na podzim sběrem hub, též pestrými barvami padajícího listí. A v zimě drobnými stopami zvířat, která si šla hledat svůj pelíšek na spaní.

Tento les mi připravil mnoho hezkých zážitků. Jsem moc rád, že ho za vesnicí máme.

P. Gabriel, 9.B

Na konci světa

Právě přestalo pršet, a tak se vydávám pro kolo. Šlapu po polní cestě a snažím se vyhýbat loužím, ve kterých se ospalé slunce odráží jako v zrcadle. Cesta je docela dlouhá, lemují ji pole, která se časem mění v husté keře. Tuhle část cesty nemám ráda, působí na mě strašidelně. Keře se nade mnou uzavírají a větve jsou jako ruce, které se mě snaží stáhnout ze stezky. Cesta se v dálce větví a já zahýbám do lesa – do kopce. Ztěžka dýchám, když se konečně vyhoupnu nad horizont.

Keře ustupují a nahrazuje je úchvatný výhled. V dáli přede mnou se tyčí mělnický zámek, na druhé straně ledčický kostel svatého Václava. Říkáme tomuhle místu nad svahem Konec světa. Jedu dál a užívám si svěžího vánku, který si pohrává s mými vlasy a neustále mi je hází do očí. Vysvitlo líné slunko. Odvážně se probojovalo skrze poslední mraky a pošimralo mě na tvářích, které mu ochotně nastavím. Zastavím. Hodím kolo do trávy, která ho svorně přijme a ukryje před zraky výjimečných kolemjdoucích.

Sejdu z cesty mezi stromy. Porost časem houstne a já se musím držet uprostřed zarostlé stezky, jestli se chci vyhnout škrábancům od šlahounů maliníků. Slunce, které už do svých paprsků dalo veškerou sílu, skrze stromy proniká jen těžko. Konečně jsem dorazila k cíli.

Cesta se rozšiřuje a ústí do malé mýtiny. Jsou tu tři jabloně, které se jako tři staré sestry krčí k sobě a jejich propletené větve nade mnou tvoří zelenou klenbu. Jejich růžové květy voní a přitahují k sobě první hmyz, který po dešti opustil svůj úkryt. Pár metrů odsud bublá malý potůček. Povědomý zvuk vody mě uklidňuje. Sednu si a opřu se o kmen jedné jabloně. Na zádech cítím drsnou kůru. Zbystřím všechny smysly. Všude cítím předešlý déšť. Poslední kapky vod se snaží zabalit do okvětních plátků sedmikrásek před sluncem. Hmyzí říše se už probudila docela a rozhodně nezahálí. Upoutala mě malá beruška kolébající se v trávě. Chci ji vzít do dlaně, ale ona jen roztáhne krovky a hlasitě odletí. Stromy se k sobě naklání a tiše si předávají šumivou zprávu. Mezi listy pronikají kužely světla, které se vrhají střemhlav, jako přírodní reflektory. Někde vysoko se rozezněl ptačí orchestr. Všechno mě to tu začíná uspávat.

Obloha se barví do ruda a mně je jasné, že se musím vydat na cestu zpět domů. Kéž bych nikdy nemusela opustit les na Konci světa.

T. Bušilová, 9.C

Spím

Můj sen začíná uprostřed ničeho. Jen tak tam ležím, „spím.“

Potom pomalu otvírám oči. Všude kolem je bílo. Vstávám. Rozhlížím se. Obklopují mě různé barevné hlasy. Bojím se, moc se bojím! Začínám utíkat. Nejprve pomalu, ale potom rychle, utíkám jako nikdy! Nevím, kam běžím, nikde nic není. Prázdnota mě pohlcuje. Je to deprimující, protože stále rychleji běžím, tím hlasitější a silnější jsou ty hlasy. Už nemůžu dál! Najednou jsem o něco zakopla. Bojím se otočit a podíváte, co to je. Rychle se otočím a z plna hrdla zařvu! Nic za mnou neleží! Je to děsivé, protože zmizely i ty hlasy!

Nevím, jestli mám vstát, nebo tam jenom tak ležet!? Najednou se leknu a zaječím! Něčí ruce mě rychle táhnou po zemi. Nevidím, kdo to je. Nehty se snažím zarýt do země, ale marně! Náhle jsem s pomocí mnoha rukou vhozena do hluboké jámy. Bojím se otevřít oči. Uskočím! Všude kolem mě je krev! Srdce mi buší jako o závod! Snažím se vydrápat ven z téhle jámy. Marně! Vždy sklouznu dolů! Do hlavy mi najednou stoupá silný a hlasitý jekot! Chytám se za hlavu, padám na kolena a ječím, snažím se ten hlas dostat z hlavy.

Udýchaná se probouzím a zjišťuji, že mě zachránil budík. Z takového snu je nejlepší se probudit hezky na mém nejoblíbenějším místě, „doma v posteli“.

P. Slezáková, 9.C

11. LÍČENÍ – SPOJENÍ ROČNÍCH OBDOBÍ NA OBRÁZCÍCH

Noční vánice

Je krásný zimní večer. Sedím na prahu dveří a pozoruji zasněženou krajinu. Ten krásný pohled ve mně budí touhu jít se projít ke starému mlýnu. Dopiji čerstvě dovařený čaj a vydám se na cestu.

Vykročím z chalupy přímo do bílé třpytícího se sněhu. Z oblohy padá další sněhová vrstva jako srst roztomilého beránka. Na tmavé obloze září padající kometa v obklopení hvězd. Je čas na přání.

Nádherná krajina mě okouzluje. Je opravdu překrásný večer. V dálce vidím malé děti, které stojí u nazdobeného stroměčku a hledí do kulatých ozdob. V jejich očích se úžasem odráží zářivé svíčky. Kouzlo Vánoc dokáže udělat s lidmi divy. Konečně se vydávám k mlýnu. Cestou procházím kolem krásně ozdobených domků, chatek a příbytků. I když už je po Vánocích, vánoční atmosféra je stále v plném proudu, pomyslí si. V ten moment se zvedá vítr. Z příjemného chumelení se stala vánice a stromy se větrem sklánějí až k zasněžené zemi. V komínech domů hučí meluzína. Jde mi z toho všeho mráz po zádech! Raději se rychle vrátím do své vytopené chaloupky a uložím ke spánku.

Když se druhý den probouzím, vypadá to, jako by noční zuřivá vánice vůbec nebyla. Na světle modré obloze září slunce a sníh pomalu taje. Nejspíš přichází jaro. Hned mám lepší náladu.

Po snídani se jdu znovu projít, abych tomu opravdu uvěřil. Hned jak otevřu dveře, **dýchne na mě vůně jara.** Na stromech cvrlikají ptáci své písničky a malé děti si užívají zbytku sněhu, ze kterého už vykukují první stonky trávy a jarní sněženky. Sedám si na nejbližší lavičku a rozjímám nad prvním jarním dnem, plným barev a překvapení.

M. Holcman, 9.D

Kouzlo přírody

Zima je roční období, s nímž přichází mnoho krásného. Bílé peřiny sněhu nás všude obklopují a křišťálové rampouchy zavěšené na střeších domů jsou jako z pohádky. Stojím uprostřed překrásné zahrady, zasněžené stromy se tyčí v té tiché a ničím nerušené zahradě.

Z nebe se snášejí bílé vločky, poletující ve větru. Svými ladnými pohyby mi připomínají baletky, co se pomalu ale jistě snáší k zemi. Počasí, které před chvílkou bylo klidné, vystřídala silná sněhová bouře. I ta k zimě patří. Když konečně vše ustane, rozhlednu se kolem a vidím kopce posypané třpytivými diamanty. Děti, jak šťastně skotačí a mají radost, že si mohou užít tak skvělých chvílí, v tom nejhezčím období celého roku.

Začíná se pomalu stmívat a já vím, že je nejvyšší čas vrátit se domů. Odcházím, naposledy se rozloučím se zimní krajinou, protože zítra přijde jaro. Uléhám do postele a cítím se unavená. **Právě jaro přinese do přírody nový život a energii.**

Ráno mě vzbudí paprsky slunce, které sice nehřejí, ale svítí lidem do tváří pro radost a pohodu. Až po zimě člověk pozná, jak málo stačí, aby se mu na tváři vykouzli úsměv. Všechno se probouzí, rozmrzá a barví se. První květiny už pomalu vykukují ze země, ptáčci si zpívají své láskyplné ódy. Rána už nejsou tak tmavá a pochmurná, ale plná světla a tepla. Slunce už brzy stoupá na oblohu plnou červánků. Překrásná a sladká vůně rozkvetlých stromů, která se táhne z nedalekých parků a zahrad, mě vždy uchvátí. Barevné záhony, tisíce druhů květin vidím na každém rohu. Je mi krásně!

Přišel večer. Krajinu osvítil měsíc s mnoha třpytivými hvězdami, jenž vystupují z tmavomodré a kouzelné jarní noci. Včera tu byla ještě krutá zima a dnes přišlo jaro plné barev, štěstí a lásky. Tak tomu říkám kouzlo přírody!

K. Šifaldová, 9.D

Cesta domů

Škola skončila a já jdu konečně domů. Jakmile vyjdu ven, ovane mě chladný vlhký vzduch.

Vydám se lesní cestou vstříc propleteným větvím, **obalených barevným listím**. Nad hlavou vidím jen žluté, hnědé a občas poslední zelené lístky. Na bahnitě zemi už sedí jen několik barevných listů. Travnatá podlaha má narezavělou barvu. Obklopuje mě paleta teplých odstínů. Kmeny stromů jsou obšeté obrazci rýh. Každým nádechem cítím vlhkost vzduchu. Jemně zapáchá, ale svým způsobem to je příjemné. Díky chladu na své kůži ucítím husinu. I přes nepohodlí ve spoustě teplého oblečení se cítím dobře a bezpečně. A tak jdu dál a dál...

Najednou se ocitám na rozkvetlé louce. Pociťuji příliš tepla, a tak vyklouznou z bundy a teplých bot a zůstávám v lehkém svetříku. Zdá se mi to, nebo je opravdu jaro? Zelenkavé lístky a velké množství bílých a růžových květů na větvích stromů mě okouzluje. Světle zelený koberec vtiskává svůj dech do mých chodidel. Trávník posetý žlutým kvítím se na mě zvesela směje. Na čistě modrém nebi vidím bílé plující beránky, které se pohybují sem a tam. Doslova se mihotají před očima. Lehký vánek mi vzpřímí chloupky po těle, proto se trochu zachvěji. Cítím čistotu jarního vzduchu a vůni prvních lučních květin. Včely a jiný hmyz bzučí okolo. Některý útočí na květy a sbírá pyl.

Jaro je tu a já pokračuji ve své cestě domů.

L. Dostálová, 9.D

Kouzlo přírody

Podzim. Nádherné roční období. Miluji všechny ty barvy. Červené, žluté, ale i hnědé lístky pomalu padají z velkých i malých stromů. Jsem uprostřed velkého jezera, projíždím se na malé loďce. Pozoruji nádheru kolem mě. Velké vrby se vzhlížejí v tom nekonečně lesknoucím se jezeře. Připadají mi jako pyšné dámy, prohlížející se ve velkém zrcadle.

I přes studené podzimní počasí si sundávám boty. Pomalu ponořuji nohy do vody. Cítím dotek chladné vody, ale nevšímám si toho. Stále pozoruji přírodu, možná se snažím najít v ní cosi tajemného. Dlouho však hledat nemusím. Podzimní příroda přeci tajemná je. Ulehnu na dno loďky, pomalu usínám. Stále cítím chladnou vodu. Najednou se celá loďka začne houpat. Ze začátku jen málo, ale stále to sílí. Po chvíli se loďka převrhne a já padám do temna té chladné vody. Chci křičet o pomoc, ale nejde to. Chvilí se bráním, ale ani nevím čemu. Došly mi síly, pomalu zavírám oči.

Ted' už necítím nic. Mám stále zavřené oči, všechno mě bolí. Po chvíli je pomalu otvírám do ostrého jasu. Najednou jako by všechna ta bolest ustala. Všimnu si, že ležím na krásné, rozkvetlé louce, oblečena do dlouhých bílých šatů. Ani nepřemýšlím, co se stalo. Jsem uchválena pohledem na krásnou louku s voňavým lučním kvítím. Všude poletují ptáci a **zpívají svoji jarní píseň.**

Vstávám. Mezi prsty cítím jemnou trávu. Připadám si jako ve snu, jako bych létala! Z té krásy kolem mě přechází zrak. Poté se jen tak chvíli procházím krásnou přírodou. Ulehnu do čerstvé trávy. Cítím její teplo. Je to, jako by mě přikryla ta nejjemnější peřina s vůní květin. Zahledím se na nebe a vidím velké i malé mráčky, připomínající různé tvary. Jeden vypadá jako malá osamělá želvička. A hele, támhle vidím bílou labuť! Nade mnou prolétne hejno malých ptáčků, radujících se z krásné jarní přírody. Pomalu zavírám oči. Ještě naposledy se nadechnu toho svěžího vzduchu, až mě to zahřeje u srdce. Přeji si zůstat. Ale ne, nejde to. Musím se vrátit zpátky!

S. Kodešová, 9.D

Zázrak

Je krásný zimní den. Rozhodla jsem se, že si půjdu zabruslit. Vykročím ven. V tu chvíli mě oslní záře třpytícího se, čistě napadaného sněhu. K rybníčku už mi zbývá jen pár kroků, ale já stojím na místě a nemůžu se hnout.

Ta nádhera mě zaskočila. Větvičky vrby pokrývá tenounká vrstvička bílé peřinky. Je to tu jako v pohádce, ptáčci hlasitě šveholí za jasného svitu slunce. Hladina vody zamrzla a pod rozpraskaným ledem lapají po dechu zoufalé rybičky, žalostně prosíc o příchod jara. Na chvíli zavřu oči, abych si vychutnala všechnu tu krásu přírody.

Po chvíli je s překvapením otevírám. Sníh všude kolem se stahuje do svých úkrytů, aby nabral síly na další zimu. Na okraji rybníčku vykukují zpod trávy malinké hlavičky prvních sněženek. Vše se opět probouzí k životu. Z rybníčku mrštně vyskakují veselé rybičky, **radují se z příchodu jara.** Na stromech se stále pyšní krásný sníh. Chce si ještě přitáhnout trošku pozornosti, než se úplně ztratí. Po kůře stromů stékají kapičky rozpuštěného sněhu, odrážející všechny barvy jara. Z čistě modrého nebe se na nás mile usmívá spokojené sluníčko. I to si radostně propěvuje, že už se nemusí schovávat za šedé mraky zimy. Najednou mě napadlo, že se schladím v rybníčku. Svléknu si šaty a ponořím se do chladné vody, která jako by mě pohladila.

V okamžiku vynořím hlavu z vody, jemně si otřu oči a podívám se okolo sebe. Tam, kde dříve rostly sněženky, teď kvetou tulipány. V rybníčku kolem mě si hrají děti, které po sobě cákají stříbrné pramínky vody. Kapky létají ve vzduchu jako pestrobarevní motýlci. Proti sluníčku se lesknou v mnoha překrásných duhových barvách. Přírodu kolem zdobí kytičky, jejichž vůně se line celým krajem. Voda v rybníčku je čirá tak, že vidím, jak mezi oblázky hbitě plavou rybičky. Je to tu opravdu jako v pohádce.

Každé roční období má své kouzlo! Na jaře se vše probouzí k životu. V létě zvířátka vesele pobíhají po lesích. Na podzim stromy svlékají své dlouhé pláště, kterými v létě všechny zaujaly. A nakonec zima. Příroda se úplně zklidní a ulehne do hlubokého spánku. Každé období pro nás má připravené jiné poklady a těmi nás všechny ohromí. Všechna jsou pro nás zázrakem přírody!
Jaro, léto, podzim i zima.

E. Šimková, 9.D

Obr. 6

Obr. 7

12. VĚCI VYPRAVUJÍ

Lednice

Jmenuji se Lída Studená a jsem lednice. Moji majitelé se jmenují Barborka, Kuba, Ivanka a Míra Podstavcovi. Nejvíce mě používají Barča a Kuba, no možná i Ivča, protože jsou nejvíce doma.

Mám strašně ráda, když Ivanka koupí ovoce, ať už jsou to jahody, broskve nebo citróny. Vždy svěže voním. Ale zase nemám ráda, když si Míra koupí plísňový, páchnoucí sýr. Myslím, že se jmenuje Romadur, to pak páchnu celá od shora až dolů.

Jsem spokojená se svým umístěním. On vedle mě stojí jeden pohledný mladík Míla Mrazivý, je to mrazák a hodně si spolu povídáme. Většinou si vyprávíme o těch pyšných kuřecích křídýlkách, protože si pořád na něco stěžují.

Nejdříve si stěžují, že je jim teplo. A o té zelenině ani nemluvím. Prý že nemá v Mílovi co dělat, ale já si myslím, že když Ivanka vaří a pospíchá, je to nejrychlejší.

Jsem ráda, že jsem lednice. Je ve mně spousta dobrého jídla. Až na pár věcí si nemohu stěžovat.

Tak ahoj, vaše lednice Lída!

A. Podstavcová, 6.A

Vánoční stromeček

Ahoj, jsem vánoční stromeček a jmenuji se Fredy. Bydlím v Krabčicích u Bářiny rodiny. Moje sídlo je v obývacím pokoji, hned vedle skříně.

Do nového domova jsem přijel svázaný v síti společně se stromkem Barčiny babičky. Asi týden jsem potom stál u krbu a čekal, až přijde Štědrý den. Když konečně nastal, odnesli mě do obývacího pokoje, upevnili do stojanu a ozdobili. Zdobili mě stovkou malých světýlek a několika sadami zlatých ozdob. Když ke mně všichni po večeři přišli, celý jsem zářil. Vedle mě stálo kolo a pode mnou další krásné dárky.

Vždy, když přijede někdo domů, tak si mě rozsvítí. Většinou svítím odpoledne nebo večer u televize. V naší domácnosti jsou dva stromečky. Druhý je nahoře v Bářině pokoji a je celý ozdobený dofiálova a je menší než já. Osobně se ale neznáme.

Netěším se ale, až mě spálí. Bohužel to tak u vánočních stromků bývá. Snad vás moje vyprávění těšilo a příští rok se seznámíte s dalším vánočním stromkem.

B. Hrstková, 6.A

Mucholapky

Ahoj, jsme masožravé rostliny a rády chytáme mouchy. Proto nám všichni říkají Mucholapky. V létě sedíme na okně a čekáme, až přiletí moucha. V zimě spíme.

Jednou v létě nás náš pán dal ven. A to bylo super! Nachytaly jsme si much a brouků, co se do nás vešlo. Už byla noc. Náš pán nás každou noc uklízí, ale on nepřišel. V noci byla hrozná zima, takovou jsme ještě nezažily. Celou noc jsme si jenom povídaly o tom, že se těšíme na ráno, až bude zase teplo a my se najíme. Ráno začalo pršet. Bylo to šílené, hlína v našich květináčích byla mokrá a v našich hlavičkách byla voda. V noci už přestalo pršet a zase byla velká zima. Všimla jsem si, že některé z mých kamarádek mají v květináči plíseň a jedna dokonce hnila. To bylo smutné. Tak už jsme byly jen dvě. Ostatní to přemohlo. Byly jsme pořád moc mokré. Najednou přiletěli škůdci a napadli nás. Moji kamarádku celou okousali. Přežila jsem jen já. Nevím, jak se to stalo, ale měla jsem veliké štěstí. Můj pán pro mě přišel, postříkal škůdce jedem a mě zachránil.

Dal mě dovnitř na okno. Tam jsem dál chytala mouchy. Občas mě můj pán dal ven, ale už na mě nikdy nezapomněl. Ahoj, Vaše Mucholapka!

T. Honková, 6.A

13. VYPRAVOVÁNÍ (1)

Rytíř Majk

Byl jednou jeden rytíř, který se jmenoval Majk. Žil v království Pikalánie na planetě Emetín. Bydlel ve velkém hradě. Jeho otec se jmenoval Karlík Břink a jeho matka Matylda Břink Břinková.

Jednoho dne vstal Majk z postele, vyčistil si zuby, oblékl se a šel na každodenní trénink šermování na nádvoří. Matka s otcem odjeli na dovolenou. Majk uspořádal párty, pozval všechny přátele, ale zapomněl na barona Pigiho Dobyvatele.

Baron Pigi Dobyvatel na něj seslal hrozné stvoření, které mělo šest set chapadel, osm parohů a tři oči. Toto stvoření zničilo celé království, a tak se všichni obyvatelé Pikalánie přestěhovali do sousedního království Levrosie. Armáda Levrosie se přidala k přistěhovatelům z Pikalánie. Majka to stálo 300 000 000 dinopeněz. Velká armáda odjela potrestat barona Pigiho.

Jeli cestou necestou, přes hory, přes doly, pouští i sněhem, až dojeli k temnému lesu. Z jedné strany lesa se tyčila vysoká skála, z druhé strany byla hluboká rokle. Jediná možná cesta vedla přes les. Po chvilce cesty lesem se náhle setmělo, a protože zabloudili, Majk řekl: „Utáboříme se!“ O půlnoci se na obloze objevilo jasné světlo. K zemi se přibližoval létající talíř plný špaget. Majk se zaradoval: „Bude večeře!“ Když už si Majkovi bojovníci vzali příbory a bryndáky, špagety se rozhrnuly a vystoupili špagetmeni. Vytasili kečupová děla a jejich vůdce řekl: „Když nám nedáte jednu miliardu rajčat, uděláme z vás kečupové sochy.“ Majk vyslal farmáře, ať přinesou rajčata. Farmáři přivezli rajčata a ještě odvedli Majkovu armádu k hranicím.

Když přijeli k hranicím, vyhlásili Pigimu válku. Obyvatelé Pigiho království se báli a přidali se k nájezdníkům z Pikalánie a Levrosie. Zaútočili na hrad Obludín, kde bydlel Pigi. Byl to těžký boj, ale nájezdníci přece jenom vyhráli.

Po těžkém boji se Majk dozvěděl, že jeho rodiče zemřeli na své dovolené v poušti. Majk se stal císařem Pikalánie, Lavrosie i Pigiho království a své císařství pojmenoval ANDĚLÍN. Pigi se stal sluhou Majka a všechno dobře dopadlo.

M. Třešňák, 5.C

Obr. 8

Kočky na útěku

Je hezký podzimní den a zrovna pozoruji, jak se v našem obývacím pokoji škádlí náš kocour s kočkou. Kocour se jmenuje Eragon a kočka Elza.

Eragon má srst mourovatou do šedé a trochu modré barvy. Pořád si chce hrát a na klíně vydrží hodně krátkou dobu.

Elza to má s chováním úplně naopak. Na klíně vydrží ležet docela dlouho a je méně hravá než Eragon. Srst má také mourovatou, ale barvu má dohněda.

Jsou to ještě koťata a teď na zimu bydlí ve sklepe. Podle mého názoru je to rozkošný pár. „Dej, prosím tě, už kočky do sklepa!“ řekla jednoho dne maminka. „Ano,“ odpověděla jsem. Vzala jsem si mikinu, otevřela dveře do sklepa a dala je tam. Potom opět slyším maminku ze shora volat: „Když už jsi tam, mohla bys vyhodit ven do popelnice odpadky?“ „Ano, mohla,“ řekla jsem. Vzala jsem pytel s odpadky a šla ho ven vyhodit. Omylem jsem však nechala dveře od sklepa otevřené a obě kočky vyběhly jako blesk rovnou ven. Než jsem si toho všimla, tak už se obě válely před domem v hromadě listí. Věděla jsem, že za nimi nemůžu běžet, protože bych je vyplašila a utekly by. Tak jsem na ně zavolala: „Elzo, Eragone, pojďte sem! Čičí!“ Obě se na mě podívaly, ale přiběhla jenom Elza. Vzala jsem ji do náručí. Ihned začala příst: „Vrrrrrrr.....“ Dala jsem ji do sklepa a zavřela dveře. Rychle jsem se vrátila, abych se podívala, jestli je tam ještě Eragon. Naštěstí byl. Hrál si s lístečkem uprostřed silnice. Ale pak se proti němu rozjelo auto. „Eragone, uskoč!!!“ zařvala jsem na něj. Eragon se na mě podíval a rozeběhl se ke mně jako formule. Bylo to o fous. Auto ho minulo jen tak tak.

„Tak jo, závodníku, je načase zajet do garáže,“ řekla jsem mu. „Mňauuu,“ zamňoukal. Otevřela jsem mu dveře do sklepa a Eragon běžel rovnou za Elzou. Dveře jsem potom zavřela. Byla jsem ráda, že už jsou zpátky a myslím, že oni také.

N. Sádovská, 5.C

Příhoda v krámě

Byl krásný slunečný den a bylo úterý a já jsem šla ze školy odhodlaně, že se dnes budu chovat slušně, ale moc se to nevydařilo.

Přišla jsem domů, odložila jsem si věci a pozdravila: „Dobrý den a ahoj, mami.“ Vtom jsem ale vykřikla na moji kočku: „Ty jsi ale tlustá!“ Vzala jsem ji do náruče a pohládila. Najednou se ozvalo: „To bylo na mě?“ obrátila se na mě těhotná paní vybírající si keramiku v krámě. Začalo být ticho, mamka a paní se na mě pořád dívaly. Nezbyvalo mi, než to vysvětlit: „Moc se omlouvám, to bylo nedorozumění. Nemyslela jsem to na vás, ale na moji kočku, je totiž tlustější nežli minulý týden.“ Paní mi odpustila a mamka si samozřejmě oddychla a usmála se.

No, doufám, že se vám nestane to samé jako mně. Měli byste práci s vysvětlováním. Také doufám, že se vám tento příběh alespoň z 1% líbil.“

N. Štichová, 7.C

Království Lenošín

Za sedmero horami a sedmero řekami bylo jedno království, které se jmenovalo Lenošín. Ke svému jménu přišlo tímto příběhem.

Stalo se to před mnoha lety. Tehdy navštívil krále zlý čaroděj Lenivec a požadoval po něm jeho krásnou dceru, princeznu Annu za ženu. Král tento požadavek odmítl. Lenivec se rozzlobil a uvalil na království kletbu lenivosti. Tu mohl zlomit jen člověk pracovitý, dobrosrdečný a poctivý. Háček byl však v tom, že všechen lid v království začal být líný, takže se nenašel nikdo, kdo by kletbu zlomil. Král chtěl vydat prohlášení: „Ten, kdo nás vysvobodí z lenivosti, dostane princeznu Annu za ženu a k tomu království.“ Jenže byl tak líný, že to neučinil.

Mezitím v dalekém království se mladý princ Jiří vydal do světa na zkušenou. Šel cestou necestou, až ho náhoda přivedla do království Lenošín. Byl překvapen, jaký je tu nepořádek, že lidé jsou líní a nepracují. Od jedné selky se dozvěděl o kletbě lenivosti a rozhodl se, že ji zlomí. Vyhledal čaroděje a vyzval ho na souboj, ve kterém byly tři disciplíny. Nejdříve zápasili v kácení stromů. Jiřímu šlo kácení od ruky, protože byl pracovitý. Čaroděj s ním nedokázal držet krok a prohrál. Další utkání se odehrávalo přímo v království. Šlo o to, aby pomohli co nejvíce lidem. Jiří všem s chutí pomáhal, protože byl dobrosrdečný. Lenivci bylo nepříjemné někomu pomáhat, a proto prohrál. Na třetí souboj si vzali každý krajíc chleba a měli se spravedlivě rozdělit s prvním chudým, kterého potkali. Nehledali dlouho a za chvíli byl před nimi. Princ mu dal přesnou polovinu krajíce chleba, ale čaroděj mu nedal skoro ani čtvrtku. Tímto prohrál poslední disciplínu, která se týkala poctivosti. Protože Jiří vyhrál, osvobodil království. Lenivec se propadl do hlubin země a už ho nikdy nikdo neviděl.

Princ Jiří dostal za své dobré skutky princeznu Annu za ženu a k tomu království. Lid přestal být líný, začal pracovat a království vzkvétalo. Všichni byli šťastní a název Lenošín si nechali na památku té události.

T. Klementová, 6.C

Můj legrační zážitek

Můj legrační zážitek se stal na táboře. Jednou o půlnoci jsme si s Terkou a Míšou na chatce povídaly a Terka řekla: „Já mám chuť dát nějakému klukovi pusu.“ Tak šla vedle do chatky ke klukům z našeho oddílu. Já s Míšou jsme šly za ní. Když jsme vešly ke klukům do chatky, zapomněly jsme zavřít dveře. Terka tam stála u kluků a povídala si s nimi. Najednou šla okolo naše vedoucí. Zeptala se nás: „Holky, co tady děláte?“ a my jsme nevěděly, co říct. „Zítra budete dělat dvě stě dřepů za trest a teď běžte spát.“ Terka nakonec žádnému klukovi pusu nedala. Tak jsme šly spát a druhý den jsme za trest dělaly dvě stě dřepů.

K. Lafantová, 7.C

"Stmívání" aneb Noční stezka odvahy

Byl hezký letní den a táboroví vedoucí sdělili: „Čeká vás rušná noc.“

Nikdo nevěděl, co tím mysleli až do té doby, než nám odpověděli: „Čeká vás stezka odvahy.“ Všichni strnuli hrůzou, když nás rozdělili do skupinek do pěti. Nebyl čas na rozmýšlení. „Přece to nebude tak hrozné, ne?!" rozrazila ticho Hanka, která byla po.. (vy víte co) strachy. Pevně jsme uchopili baterky do našich rozklepaných rukou a vyrazili jsme.

Cestou nás doprovázel měsíční svit, který se odrážel od hladiny bažiny. „Lidi, já ztratil holínky!" zařval rozzuřeně Peťan. „A jéje," povzdechla si Klára, která šla vpředu jako náčelník kmene Bojácné duše. Posvítili jsme si baterkami do té ohavné blátité bažiny. „To bylo řečí," rozzuřeně popichovala Peťana Markéta.

Klára vzala Petra na záda a pokračovali jsme půlnoční cestou. „Dámy, já končím, nechte mě tu na pospas bažinám, řekl Peťan. Nemám na to, aby mě tahala ženská." Všichni se začali smát tak, že jsme po hlavě spadli do řeky, která protékala pod námi.

„Pomoc, pomoc," volali jsme, co nám hrdla stačila. „Koukejte," pobaveně vykřikla Hanka, která se plavila u břehu. „Co zase?! Dneska už toho mám plný zuby," rozzuřeně vykřikla Markéta. Podívali jsme se před sebe a co nevidíme. Cíl naší pochmurné cesty.

Tímto skončil náš „bezvadný" výlet. Ale vlastně to není úplný konec! Dobrodružství pokračovalo tím, že když jsme se vrátili do tábora, všichni už DÁVNO spali a ráno jsme únavou zaspali a vedoucí pro nás poslal POLICII ČR, protože si mysleli, že jsme se ztratili! To už je OPAVDU, OPRAVDU KONEC!!!

A. Zázvorková, 7.C

Obr. 9

14. VYPRAVOVÁNÍ (2)

(Práce musela obsahovat těchto 10 slov: penál, pes, ponorka, vesmírná loď, tužka, bagr, teploměr, strom, žralok, triangl)

Morty

Aleš sedí na zahradě ve stínu **stromů** a přemýšlí nad domácím úkolem, který leží před ním. Jednou, či dvakrát vytáhne z **penálu tužku** a něco napíše, ale hned to zaškrtná a tužku našťvaně odhodí zpět. Po chvíli úporného propalování sešitu pohled odvrátí a zavolá k otevřeným dveřím do domu: „Morty, k noze!“ Z domu vyběhne velký labrador se svítícíma očima a vesele utíká k Alešovi. „Morty.“ Okamžitě vyděšeně vykřikne, když se na obloze objeví obrovský modrý kruhový útvar. Mimosmšťani!!! Z **vesmírné lodi** se spustí kužel světla přímo nad Mortym a ten se začne vznášet směrem do lodi. „Ne! Morty!“ křikne Aleš a vyběhne ke kuželu světla, ale ten už zhasíná, protože se už Morty dostal nahoru. Mimosmšťané odlétají.

Aleš se vrhne směrem, kudy letí loď, ale ta po chvíli nabere příliš vysokou rychlost a chlapec klesne k zemi. Teď teprve si všimne, kam doběhl. Vojenský přístav. Zastaví prvního muže v uniformě, kterého uvidí a vyhrlí na něj, co se mu stalo. Muž ho chytne za rukáv a táhne ho směrem k jedné z **ponorek**. Vleze s ním dovnitř a dovede ho k jinému muži. „Kapitáne,“ spustí na toho druhého, „tenhle kluk prý viděl mimosmšťany,“ významně na Aleše ukáže. Kapitán přijde k muži a něco mu pošeptá. Poté pokyne Alešovi, aby šel za ním.

Aleš se vydá po jeho boku a kapitán ho dovedl do jedné z kajut. Tam na stole leží **triangl**. Kapitán třikrát krátce zacinká, dvakrát dlouze a třikrát krátce. Ze stolu vyjede malá obrazovka, na které se automaticky pustí film.

Postupně se ukazují obrázky různých létajících či plavících se útvarů. Jeden dokonce vypadá jako **bagr** s křídly. Po chvíli se začnou objevovat takové bytosti, které Aleš v životě neviděl. Ale přísahal by, že mezi nimi spatřil i nosorožce, kudlanku nebo **žraloka**.

Když obrazovka zčerná, kapitán promluví: „Viděl jsi na té obrazovce něco, co by připomínalo to, co jsi viděl?“ Aleš se zamyslí a poté zavrtí hlavou: „To, co mi uneslo psa, bylo jiné, než ty složité útvary tady.“ Ukáže na obrazovku: „To na té obloze bylo takové jednoduché, prostě takový kruh.“ Kapitán se zasměje: „Takže chceš říct, že Mortyho ti unesly nějaké bytosti z létajícího kruhu?“ „No, pane. Mám takový pocit, že jsem se nezmiňoval o Mortyho jméně.“

Kapitánovi se zalesknou oči: „Jistě že ne, ale snad si nemyslíš, že unášíme jenom tak ledajakýho **psa**?“ Odmlčí se. „Ne. Samozřejmě že vím, jak se jmenuje, a protože už víš moc,“ svěsí koutky, „nemůžu tě nechat jenom tak jít.“

Kapitán, tedy spíše to, co z kapitána vylezlo, se hlasitě zasměje a zmáčkne tlačítko ukryté pod stolem. V té chvíli se v místnosti začne rapidně ochlazovat. „Kdybys jen věděl, co máme v plánu,“ zasměje se, „celá tahle Země bude naše a vy všichni zemřete.“ Aleš, který zamrzá na místě a pomalu se mění v kus ledu, špitne: „Proč Morty?“ „Ty se mě ptáš? To ti nikdy nepřišla zvláštní bílá srst a modré oči? Ledová kombinace. Morty je jedním z nás.“

Vtom sebou Aleš trhne a promne si oči. Znovu sedí na zahradě opřený o strom. Rozhlíží se, uvědomuje si, co se stalo. Slunce už skoro zapadlo a rtuť **teploměru** klesla o několik stupňů níž. Aleš je celý rozbolavělý, a tak si stoupne, vezme učení a jde k domu. Tam na něho skočí Morty a olízne ho. „To bys neuvěřil, co se mi stalo, ty náš modrooký mimosmšťane!“

N. Polmová, 9.C

Tajemství

Jednoho dne jsem seděl s kamarádem a jeho **psem** na pláži. Už bylo ráno, ale najednou se na nebi objevila velká černá skvrna. Křičel jsem: „Pomoc.“ Obrovská **vesmírná loď** se řítila do moře. Chvilí po dopadu na vodní hladinu nebylo nic vidět. Ozvalo se: „Jste všichni v pořádku?“ Odpověděl jsem: „Snad ano.“ Pes také zaštěkal. Bohužel jsem musel už domů, protože bylo pozdě. Večer jsem koukal na zprávy a celou dobu se nemluvilo o ničem jiném než o vesmírné lodi. Druhý den, hned po škole, jsem šel znovu na pláž, bohužel Honza nepřišel, protože měl hodinu **trianglu**, Dominik se také neukázal, kvůli přednášce o **teploměru**. Seděl jsem opřený o **strom** a díval se, jak **bagry** a jeřáby odhalují trosky. Hluboko v moři kusy lodi prohlížely **ponorky**. Den byl normální jako každý jiný, ale když jsem se podíval na nebe, viděl jsem zase podivnou černou skvrnu. Teď už nepadala, jen se tam tak vznášela. Z ničeho nic se přede mnou objevil divný tvor. Strašně jsem se lekl, ale zůstal jsem sedět. Všichni ostatní, co zůstali na pláži, začali utíkat a křičet: „Pomoc!“ To stvoření, které vypadalo jako **žralok** s nohama, na mě promluvílo. Pouze jsem přikyvoval, protože jsem mu nerozuměl. Z kapsy vytáhl **penál**, ve kterém byla pouze jedna **tužka**, vyndal ji a dal mi ji. Usmál se a zase zmizel a nikdo tam neležel a o ničem nevěděl, jen já si všechno moc dobře pamatoval.

V dále jsem uslyšel hlas: „Vstávej, vstávej!“ Otevřel jsem oči a ležel jsem doma v posteli. Myslel jsem, že se mi to jen zdálo, ale v ruce jsem měl tužku, kterou mi daroval mimozemšťan. Nikomu jsem nic neřekl a nechal si to jako tajemství. Zda to byl jen sen nebo ne, nevím ani já sám.

O. Mikulecký, 9.C

Kouzelná tužka

Tak jako **teploměr** měří teplo, tak jako modřín opadává, tak Nikole se ztratil **penál**! Byl to jen obyčejný penál, ale v něm neobyčejná **tužka**.

Každý si pomyslí: „Cc, tužka, tu si koupíš v každém papírnictví.“ Jenže to nebyla pravda. Tahle tužka byla totiž kouzelná! Našel ji můj **pes**, když kopal na zahradě jako **bagr**.

První, kdo zjistil, že je kouzelná, jsem byla já. Chtěla jsem vyzkoušet, jestli píše, ale jen jsem se dotkla toho papíru, tak jsem se z ničeho nic ocitla v **ponorce**. Za okny jsem viděla **žraloka**, a protože jsem se bála, chtěla jsem domů. Tužku jsem u sebe sice měla, ale papír nikde! „Co budu dělat?“ pomyslela jsem si. „Haló, já chci domů!“ řvala jsem a čekala, jestli se něco stane. -PUF- Najednou se nade mnou objevil **triangl**. Zacinkala jsem na něj a v tu ránu jsem byla zpět doma.

Druhý den jsem zašla za Nikolou a všechno jí řekla. Zpočátku mi nevěřila, a tak jsem jí navrhla, že to zkusíme spolu. „No dobře,“ souhlasila Nikola. Přiložila tužku k papíru a v tu ránu jsme se ocitly ve **vesmírné lodi**. „Wow,“ řekla Nikola, „to je úžasné!“ „Že ano,“ odpověděla jsem. Chvilí jsme tam byly, užívaly si výhled na sluneční soustavu a všechno to, co k tomu patří. A když už přišel čas jít, poprosily jsme, že už chceme domů. Triangl se znovu objevil, my zazvonily a byly zpět doma. S Nikolou jsme se dohodly, že o tom nikomu neřekneme. „Víš co?“ řekla Nikola, „já ji schovám do svého penálu.“ „OK,“ souhlasila jsem.

Příští den mi Nikola volá: „Petro, ten penál se ztratil!“ „To si děláš srandu!“ odpověděla jsem. Odpoledne jsme zašly k Nikole a hledaly její penál a v něm naši kouzelnou tužku. Hledaly jsme všude možně, ale nikde nic. Jakoby se vypařil.

Pár dalších dnů jsme penál hledaly a myslely na tužku, ale potom jsme na to dočista zapoměly. Možná to tak mělo být. Třeba se tužka objeví jen tomu pravému a v ten pravý čas...

P. Slezáková, 9.C

Ponorka

Byl jsem nasazen **na ponorku**, které se říká „**Triangl**“. Pluje napříč Atlantským oceánem tam a zase zpátky a hlídá lidstvo před mimozemskou aktivitou. Na palubě této ponorky jsem už tři měsíce a ještě se nikdy nic neobyčejného nestalo. Uvnitř ponorky panují stísněné až klaustrofobní podmínky. Kéž bych tak mohl být doma a po dlouhé době opět vidět své děti a také svého **psa**, ale i tak obyčejné věci jako **penál**, **tužku** či sluneční paprsky, prolétající větvemi **stromů**.

Zvoní budík. „Vstávejte, chlapi,“ křičí důstojník. Celou ponorkou se rozléhá jeho hlas. „Zase další nudný den,“ pomyslím si. Někde na pevnině teď zpívají ptáci, vychází slunce a lidé si užívají další letní den. „To jen my tady musíme trčet,“ mumlám si tiše pro sebe. Rychle se oblékám a běžím zkontrolovat přístroje. Začíná mi čtyřhodinová hlídka, vytáhnu křížovku a začnu luštit. Zrovna když mi má skončit směna, začíná se dít něco divného. Na monitoru se rozblíká červené světýlko. Zatajuje se mi dech a na chvíli se z údivu nemohu ani pohnout. Nakonec přeci jen zvedám telefon a říkám admirálovi jen pár slov: „Jsou tady!“

Ospalý admirál brzy procitne a o chvíli později není v ponorce k hnutí, všichni zmateně pobíhají ze strany na stranu, navlékají si obleky a připravují se na svá místa. Nikdo přesně neví, co má čekat. Než jsem se dal k námořnictvu, pracoval jsem u jedné stavební firmy. „Obsluhování **bagru** mi šlo lépe,“ pomyslím si. Po chvíli by bylo slyšet spadnutí špendlíku, hřebíku a možná i **teploměru**, nikdo nedutá a všichni s napětím očekávají další admirálovy pokyny. Ten ale posílá zprávy na základnu, kde začínají potřebné operace k zneškodnění těchto dosud neznámých tvorů. Znenadání přijde velmi silný otřes. Mám zalehlé uši a pár mých kamarádů leží na zemi v bezvědomí, všude spousta krve, pomáháme si navzájem.

Po chvíli přichází druhý, ale již méně intenzivní útok. Je mi slabo u srdce a těžce se mi dýchá. Zavření v ponorce můžeme situaci jen těžko ovlivnit. Nechápu, proč mimozemšťané neútočí rovnou na pevninu, jako by si chtěli vyzkoušet svoji sílu na bezbranné hlídkující ponorce. Nezbývá nám, než čekat, jestli nás lidé na pevnině dokážou zachránit. „Už dvě hodiny žádný útok,“ volá radostně důstojník, načež před nás předstupuje admirál. Není na něm vidět ani známka napětí či frustrace. Nevypadá nijak ustaraně. Poté přednesl proslov, který ukončil slovy: „Ponorka vydržela. Nejsou tak silní jako my, jejich **vesmírné lodě** se stahují.“

Když se dívám z okénka na hejno **žraloků**, stále mi v hlavě probleskují nevysvětlitelné otázky. Z celé posádky spadla deka beznaděje. Od teď budou při svých úkolech rozhodně obezřetnější, protože by nikdo tyto strastiplné chvíle nechtěl zažít znovu. Tentokrát jsme měli štěstí, ale třeba se ještě mimozemšťané vrátí a napáchají mnohem větší škody.

P. Křištof, 9.C

15. VYPRAVOVÁNÍ (3)

(Dovyprávění příběhu)

Vzkaz

„Musíme se hned sejít – už vím, co s tím, budeš koukat. Co třeba v pět u S. Ale nikomu zatím ani slovo. Míla...“ Četla jsem ti SMSku pořád dokola a nedocházelo mi, kdo ji poslal. Jedinému Milanovi, kterého znám, jsem volala, ale odbyl mě se slovy: „Prosím tě, neotravuj mě s hloupostmi. Proč bych ti psal z neznámého čísla?“ Jeho tón mě naštvál, a tak jsem si řekla, že tomu musím přijít na kloub.

Hlavou mi pořád vrtalo to “S“. To mi mělo jako pomoci? Pořád jsem přemýšlela, hlava už mě bolela. Jediné, co mě napadlo – u S, jako u Simony. S blížící se pátou hodinou jsem se vydala k Simče. Zazvonila jsem, ale nikdo mi nepřišel otevřít. Přelezla jsem vrata a rozhlížela se po zahradě. Z dílny se ozývalo podivné šelestění. Potichu jsem našlapovala a blížila se k dřevěným dveřím. Cvakání zesílilo a já se po dlouhé minutě rozhodla otevřít.

Za dveřmi se Miloš a Simona vrtali v něčem. Simča měla v ruce kladivo a Míla šroubovák. Na stole leželo něco kovového. Součástky a kusy všeho možného se válely všude kolem.

„Co tady vyvádíte?“ zeptala jsem se s úlevou, že to není zloděj.

Slova se ujala Simča: „Víš, jak jsem ti říkala o té hromadě haraburdí?“ Nečekala na odpověď: „Tak už víme, co s tím. Postavíme trojkolo.“

Jenom jsem koukala s otevřenou pusou a myšlenkou, že Simona už vážně neví, co by dřív dělala a Miloš ji v tom ještě podporuje. No jo! Míla. Miloš. Jak to, že mě to nenapadlo?

„Co je?“ usmíval se Miloš, ale hned se zase vrátil k práci, „bude sranda!“

Celý týden jsme se pak scházeli a sestrojovali trojkolo. Práce byla nekonečná – součástky se stále rozpadaly a my je stále spojovaly. Nakonec se vše podařilo.

Řetěz byl rezavý, jedna duše polorozpadlá a sedačky nepohodlně tvrdé a křivé. Vypadalo to všelijak.

Míla se chytil prvních řídítek a tlačil kolo směrem k polní cestě za Simoniným domem.

„Símo, já nevím, jestli si na to chci sednout,“ snažila jsem se kamarádce vysvětlit, že na tom stroji pekel se nehodlám projet ani za milion.

„Tak to máš smůlu,“ obořila se na mě Simona, „je to troj-ko-lo. To znamená, že je pro tři. Jet musíš!“

Došli jsme k Mílovi: „Takže na tři všichni nasedneme,“ ujal se slova, „raz...dva...tři!“

Nevím jak, nějak se nám podařilo udržet a jeli jsme. Vydrželi jsme deset metrů a potom odpadlo poslední kolo.

Síma ležela na zemi a mnula si kotník.

„Simčo!“ lekla jsem se, co se jí stalo, „co tě bolí?“

Ale to už se mi Simona smála a vstávala ze země. Při každém došlápnutí na pravou nohu sebou cukla, ale odpověděla: „Nic, co by mě bolelo? Trojkolo je naprosto bezpečné.“

S tím jsem tak úplně nesouhlasila.

Ještě třikrát jsme nasedali, třikrát skončili na zemi a třikrát kolo opravovali.

„Tohle nemá cenu, musím domů!“ rozloučila jsem se s kamarády a vyrazila k domovu. Byla jsem spokojená – záhadná zpráva byla vyluštěná!

Ten večer jsem usínala s myšlenkou, že už nikdy nesednu s kamarády na trojkolo a druhý den Simona usoudila, že hromadu harampádí ponechá raději v dílně.

T. Bušilová, 9.C

Nezapomenutelné prázdniny

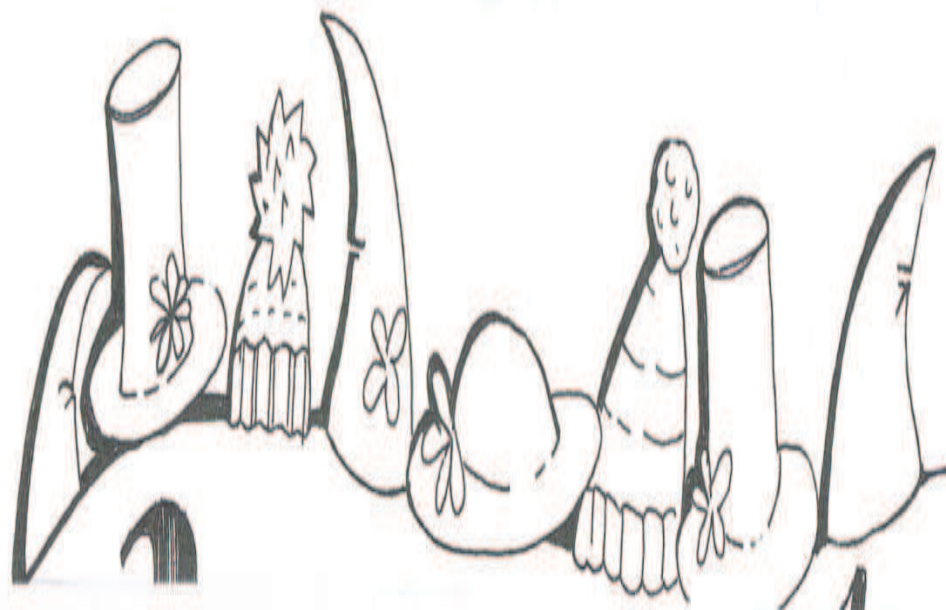
Často jezdím na vesnici za svým dědou a za dvěma nejlepšími kamarády Mílou a Vojtou. V létě chodíme stanovat a v zimě zase bruslit na rybník. Ale v hlavě mi nejmíc utkvěl jeden zážitek z léta.

Sbírali jsme zrovna v lese houby. A jednou jsme uviděli rozbořený dům. Vojta povídá: „Pojďme se tam podívat, bude to vzrůšo!“ Míla souhlasil, ale já byl proti. Řekl jsem: „Mám z toho divný pocit, kluci.“ Ale nakonec mě přemluvili. Spolu jsme to tam prolezli a najednou jsme si všimli několika injekcí na zemi, ale nejhorší bylo to, že se před námi objevila postava celá v černém. Ihned jsme utekli. Já běžel k dědovi a kluci domů. Nikdy jsme nikomu nic neřekli. Druhý den mi přišla zpráva: „**Musíme se hned sejít, už vím, co s tím – budeš koukat. Co třeba v sobotu v pět v S.? Ale nikomu zatím ani slovo!**“ Míla.

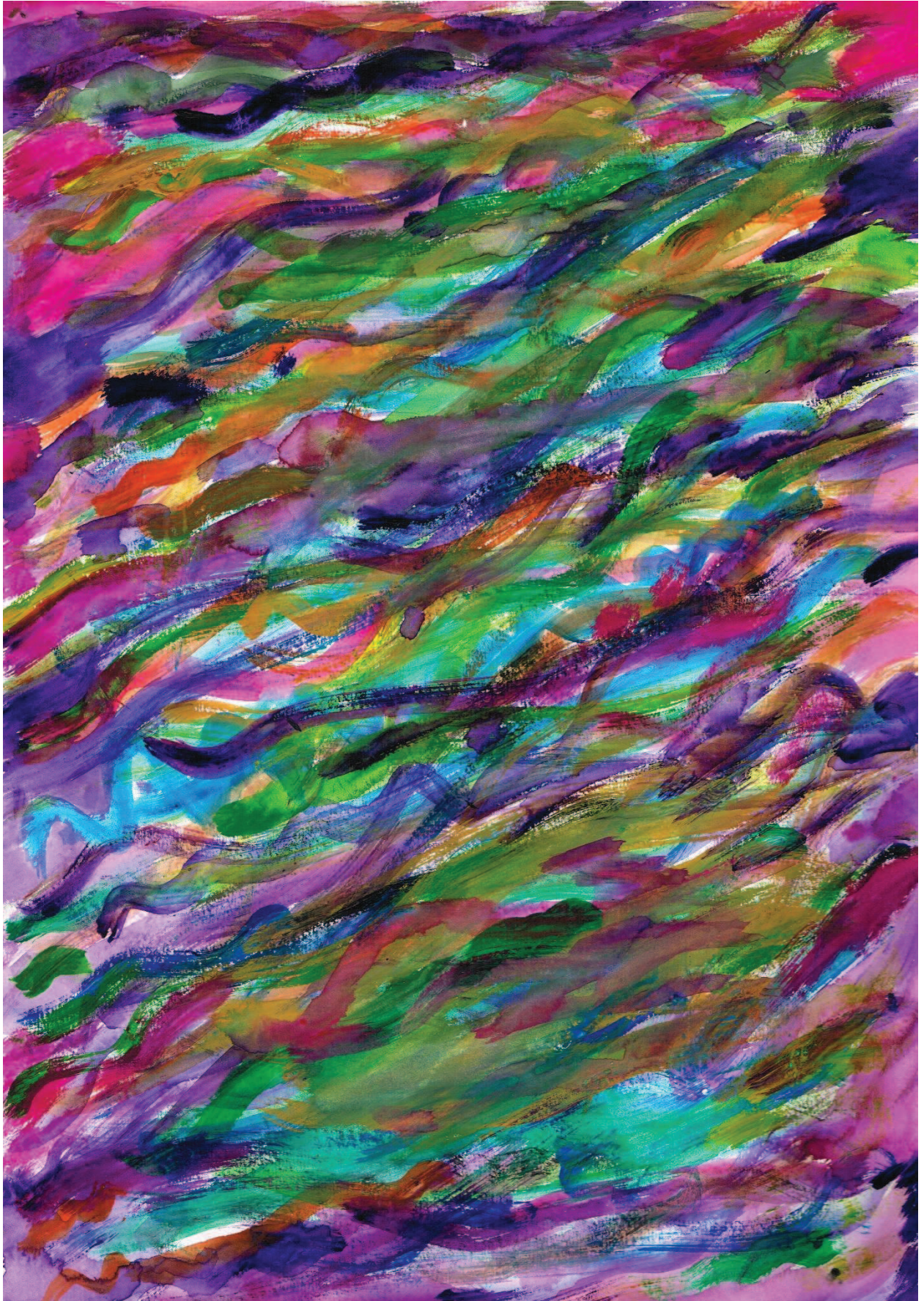
Ihned mě napadla hospoda U Slavíka, a proč, protože to byla jediná budova na vsi. V sobotu jsem tam přišel. Míla už tam seděl. Když jsem si k němu sedl, zeptal jsem se: „Proč si se chtěl sejít zrovna tady?“ Míla ukázal na barmana a povídá: „V noci jsem viděl, jak postava v černém odemyká hospodu.“ Najednou přišel, že on už to dávno ví. Nevěděli jsme, jak to mohl vědět, nebyl zrovna jeden z nejbystřejších. A dodal: „V noci jsem se vrátil na tu zříceninu a viděl, jak si barman obléká černé roucho a bere drogy s několika dalšími lidmi.“ Ihned jsme šli na policii. Nebylo těžké je přesvědčit, aby se tam podívali, protože Vojtův táta byl velitel. Druhý den ráno si nás Vojtův otec zavolał na stanici, kde nám pověděl, že tito lidé již dlouho hledá a poděkoval nám za pomoc.

Doma jsem o tom rodičům raději neříkal, protože, jak se znám, už by mě tam nepustili. Co se stalo ve vesnici, by mělo tam i zůstat.

M. Toth, 9.C

Obr. 10

16. OLYMPIÁDA Z ČJ

Pohled z okna - A

Vypnu budík, to je zase ráno. Protřu si oči a podívám se na svítící display mobilu. Je sobota. Zapomněla jsem vypnout vyzvánění a teď jsem vzhůru zbytečně brzy. Sednu si na posteli a podívám se z okna.

Jednotvárný šedivý výhled překrývá ranní mlha. Z mírného svahu se klikatí potůček, jako jediná žíla života uprostřed mrtvé krajiny. Listy z korun stromů otrhal podzim, jen poslední přeživší se odvážně brání silným poryvům větru. Široko daleko jen ticho, přerušované bubláním vody a krákaním vran.

Nebe připomíná jedno velké staré prostěradlo. Nasáklé vodou, čekající, až ho někdo vyjždíme. Na východě jsou v látce díry, kterými se prodírají první paprsky unaveného slunce, aby zbavily pošmournou realitu líné mlhy. Ta se však nechce vzdát, spíš jako kdyby se z paprsků živila a houstla.

Z nedalekého lesíka vyletí hejno vran, křídla strašidelně šustí, stromy se radostně loučí s váhou, která jim lámala větve. Se zlověstným krákaním přijdou i první dešťové kapky. Potok je radostně vítá a uhání svahy. Pár paprsků s kapkami společně vykouzlí slaboučkou duhu. Spektrum barev se odráží na okenních tabulkách, oroseným mým dechem. Najednou, za přívalu barev, vypadá výhled úplně jinak. Mlha pomalu ustupuje, vzdala se, padá, nehodlá se vrátit a znovu svahy pokrýt chladnou bílou krajkou. Vítr ševlí veseleji, nesnaží se otrhat stromy o jejich poslední lístky, jen si s nimi jemně pohrává a rozhoupává větve. Vrány vesele krouží v kapkách deště, navzájem se pronásledují a i jejich řev už není tak nesnesitelný.

Znovu se zamotám do příkrývek, třeba se mi ještě podaří usnout.

T. Bušilová, 9.C

Pohled z okna - B

Je neděle, den volna. Hodiny odbíjejí jedenáctou hodinu a já stále ležím v posteli. Obvykle si chodím po probuzení vyčistit zuby, ale dneska ne. Bezmyšlenkovitě usedám k psacímu stolu u okna a skrz polo zatažené žaluzie se na mě mračí modrá obloha, jako by mě chtěla donutit zalézt zpět do postele.

Střechy domů jsou pokryté sněhem a chladný zimní vánek se proplétá posledními listy stromů. Občas projde maminka s kočárkem nebo lidé jdoucí velmi kvapnou chůzí. Nedivím se jim, vždyť je venku sotva pár stupňů a toto zimní počasí není příjemné asi nikomu. Už bych se měl jít nasnídat, ale pohled na zimní krajinu mi doslova učaroval. Vždy, když se chci odtrhnout od okna, objevím něco, co mě zaujme. Buď jsou to auta, projíždějící nepovolenou rychlostí, či sněhové vločky dopadající na koruny stromů.

Jen tak si sedím doma v teple a nadále pozoruji dění venku. Páníček s pejskem si vykračují na protilehlém chodníku a vypadají, že na ně deprimující zimní počasí nijak nepůsobí. To, že už je dávno po poledni, mě nijak nezajímá. Pořád jsem přilepený ke sklu a pozoruji spoustu zajímavých až pozoruhodných věcí, jeden by si řekl, že ho to už musí nudit, ale kdepak.

I když tomu zakaboněné počasí moc nenapomáhá, tak si tuto neděli užívám jako žádnou jinou. Nebýt ruchu projíždějících aut, připadal bych si opravdu jako ve snu.

P. Křištof, 9.C

Pohled z okna - C

Okno mého pokoje vede přímo na ulici, po které se čas od času prožene nějaké auto. Ulice sama o sobě není nijak zajímavá, skoro nepoužívaná asfaltová silnice, nově zrekonstruovaný chodník, kvetoucí zahrádky a nedávno vysázené stromy. A samozřejmě i nějaké ty domy. Prostě obyčejná ulice plná obyčejných lidí. Avšak je to můj domov, a proto jsem se rozhodla o ní psát.

Pozoruji zrovna sousedovu velkou garáž. Jako vždy se zpoza zavřených vrat line hlasitá rocková hudba. Začínám uvažovat nad tím, že možná díky němu mám rock ráda i já, protože ho tu poslouchám od malička. Když se dále rozhlédnu po ulici, vidím jenom dvě auta. Jedno je červená Alfa Romeo, kterou naprosto zbožňuji od té doby, co si ji souseď pořídil a to druhé je obrovský transit s nápisem Elit. Od této chvíle je předmětem mého zájmu dům naproti mému oknu.

Pohled na bílý dvoupatrový dům by vám asi nepřišel nijak výjimečný, ale ve mně vyvolává spoustu vzpomínek, až nevím, jestli se mám smát nebo brečet. V tomto domě bydlel můj nejlepší kamarád Dominik. Proč o něm píšete v minulém čase? Inu, protože se jeho rodiče rozvedli a on se odstěhoval i se svou mámou pryč. Ale když jsme byli malí, byli jsme nerozluční.

Většinu času jsme trávili právě na této ulici a obvykle jsme si vystačili s obyčejným kopačkem. Největší zábava pro nás byla kopat proti jejich domu míč, který dodnes leží na jejich dvoře, a soutěžit, kdo dokopne výš. Často jsme ho koplí až na červenou střechu, ale spíše jsme se třefovali těsně vedle oken. Nejednou jsme ta okna prokopli. Díky tomuto kopání padalo spoustu omítky, ale od té doby již uběhlo pár let, a když se na to místo nyní podíváte, zeď je již nově nahozena.

Jak se tak koukám k těm oknům, musím si vzpomenout, jak z jednoho z nich Dominik neustále vypadával. Sice to bylo z přízemí a navíc je všude na zemi tráva, ale Dominik si vždy něco zlomil. Je možné, že vypadával schválně. Teď když jedu pohledem dál, zastavím se nad jejich vraty. Je to plaňková posuvná brána. Mezerou mezi dvěma plaňkami mě pozoruje Monty, přerostlý jorkšír, kterého mám sice ráda, ale nechtějte slyšet jeho štěkání.

Z okna tedy vidím jen obyčejnou ulici, ulici mého dětství.

N. Polmová, 9.C

OBSAH

1. PERLIČKY
2. ŠKOLA OČIMA FILMOVÉHO DIVÁKA
3. HRÁTKY SE SLOVY
4. BÁSNĚ
5. SLOVA VE VŠECH PÁDECH V ŘEČI VÁZANÉ
6. SKŘÍTKOVÉ
7. POPIS ROSTLINY
8. POPIS OBRAZU
9. CHARAKTERISTIKA
10. LÍČENÍ
11. LÍČENÍ – SPOJENÍ ROČNÍCH OBDOBÍ
12. VĚCI VYPRAVUJÍ
13. VYPRAVOVÁNÍ (1)
14. VYPRAVOVÁNÍ (2)
15. VYPRAVOVÁNÍ (3)
16. OLYMPIÁDA Z ČJ

SEZNAM VÝTVARNÝCH PRACÍ

Obr. č. 1	Kompozice	S. Vítová, 6.A
Obr. č. 2	Skřítki	N. Haklová, K. Zöldová, 7.C K. Lafantová, J. Kalousová, 7.C N. Nováková, S. Jarošová, 7.C N. Štíhová, K. Miňovská, 7.C
Obr. č. 3	Zátiší	E. Fišerová, 7.B
Obr. č. 4	Zátiší s lahvemi	N. Štíhová, 7.C
Obr. č. 5	Vítr ve vlasech	E. Nováková, 7.B
Obr. č. 6	Rozhovor	A. Závorková, 7.C
Obr. č. 7	Rozhovor	L. Kyselová, 7.A
Obr. č. 8	Vítr ve vlasech	Z. Kapešová, 7.B
Obr. č. 9	Vítr ve vlasech	L. Kyselová, 7.A
Obr. č. 10	Barevná kompozice	K. Krajníková, 7.B

Vydala

Základní škola v Roudnici nad Labem, Jungmannova 660

Almanach uspořádaly:

Dana Jirásková
Lenka Krtíčková
Olga Matějková
Marie Nováková
Kateřina Šindelářová
Milan Vocásek

Výtvarné práce vybrala:

Šárka Drobná